

TREŠĀ IZIEŠANA

Pilnīgi viss ir iespējams, tikai tici.

Tagad nolieksim mūsu galvas lūgšanā. Kamēr mūsu galvas ir noliektas, es gribu pajautāt, vai šeit ir kādas īpašas vajadzības, kuras kāds gribētu darīt zināmas Dieva priekšā? Vienkārši paceliet roku un, paceļot roku, dariet ar to zināmu savu vajadzību.

2 Debesu Tēvs, mēs pateicamies par šo vēl vienu iespēju sanākt kopā Mūžības šajā pusē. Un šajā rītā mēs gaidām, ka no Tevis atnāks mūsu spēku atjaunošanās, lai dāvātu drosmi tai ceļā, kas ir mums priekšā. Mēs esam sanākuši, kā agros rītos reiz pulcējās ebreju bērni, lai savāktu mannu, kura viņiem tika dota naktī, lai uzturētu viņus gaidāmajā dienā. Mēs šajā rītā esam sanākuši, lai iegūtu garīgo mannu, kas dotu mums spēku šim ceļam.

3 Aiz katras no tām paceltajām rokām, Tu zini visu, Kungs, kāda viņiem ir vajadzība. Un es lūdzos kopā ar viņiem vienotā lūgšanā Tavā priekšā, lai Tu apmierini katru vajadzību, kas viņiem ir vajadzīga. Dziedini slimos un nomocītos, Kungs. Mēs zinām, ka Tu esi Dievs un ka Tu vari visu, un esi apsolijs to izdarīt, ja vien mēs varēsim rīkoties tā, kā mums ir norādījusi tā dziesma "Tikai tici" un kā mēs dzirdējām tos godpilnos vārdus "Es eju un runāju ar Ķēniņu".

4 Tagad, Tēvs Dievs, svētī Savu Vārdu, kad Tas skanēs šajā rītā, un lai Tas atrod vietu mūsu sirdīs, lai Tas varētu atnest visu to, ko mēs prasām, Tēvs. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties. Paldies, māsa.

5 Man šķiet, ka bija pateikts: "Es nopriecājos, kad viņi pateica man: 'Iesim uz Tā Kunga namu.'"

6 Dodoties prom no Hot-Springsas, brālis Mūrs pateica: "Brāli Branham," sacīja, "varbūt tev ir jāatbrauc uz Teksasu...kopā ar mani uz turieni, uz to saietu," sacīja "pāris dieniņas atpūsties."

7 Es sacīju: "Man rīt ir divi dievkalpojumi."

Viņš sacīja: "Divi dievkalpojumi?"

Es sacīju: "Jā."

8 Viņš sacīja: "Tik centīgi sludinot, kā tu šeit," sacīja, "cilvēkam būtu jāatpūšas kādu nedēļu pēc katras reizes." Sacīja: "Piemēram, draudzes gans, viņš norunās svētdienas rīta svētrunu un tā tālāk," sacīja, "un tad visu atlikušo nedēļu viņš atpūtīsies. Un tas...tas ilgs varbūt kādas trīsdesmit vai cik nu tur minūtes." Un sacīja: "Tu šeit sludini pa divām, trim stundām," sacīja, "un turklāt dienu pēc dienas, bet reizēm divas reizes dienā, bet pēc tam vadi aizlūgšanu rindu, visu to izšķiršanu." Sacīja: "Bet tagad tu saki, ka brauc mājās un ka svētdien būs divas sanāksmes?"

Es sacīju: "Tieši tā."

Viņš sacīja: "Kā tu to vari?"

Es sacīju: "Man palīdzība nāk no Tā Kunga!" Saprotat?

9 Ir vēla stunda, kā nesen kāds sacīja lūgšanā, tikko kā es ienācu. Ir vēla stunda, un ir liela vajadzība, un mēs esam šeit, lai censtos ielikt savu daļu, lai palīdzētu šajā īpašajā stundā, kurā mēs dzīvojam.

10 Un tā, ja Tas Kungs gribēs, šovakar es gribu runāt par tēmu "Vai tava dzīve ir Evaņģēlija cienīga?" Tas ir, es gribu ierakstīt to uz lentes.

11 Un tā, es nezinu, vai šorīt viņi ierakstīs to vai nē; es redzu, ka tajā istabā kāds ir. Tur ir kāds no tiem puisiem, manuprāt, viņi ir tur. Es biju domājis, ka to darīs brālis Nevils. Pagājušajā svētdienā es paprasīju, lai viņš vienkārši...lai viņš turpina savu vēstījumu un pēc tam atļauj man vienkārši pateikt kaut ko, pēc viņa. Taču, ja viņi grib ierakstīt svētdienas skolas mācībstundu, nu, tas būtu jauki.

12 Un pēc tam, ja Tas Kungs gribēs, nākamajā svētdienā, ja Tas Kungs ļaus un mēs būsim šeit, es gribu runāt par tēmu, kuru es esmu gribējis runāt jau sen; un es apsolīju, ka šāda veida vēstījumus es sākumā sludināšu no šī dievnama, šos uz lentes ierakstītos vēstījumus. Es gribu apsūdzēt šo paaudzi par Jēzus Kristus krustā sišanu; nākamsvētdien no rīta, ja Tas Kungs gribēs.

13 Un tā, šovakar septiņos vai pusastoņos vakarā būs vēstījums: “Vai tava dzīve ir Evaņģēlija cienīga?”

14 Lūk, reizēm, runājot tādus vēstījumus, es saku tādas lietas, kas ir diezgan asas. Un patiesībā es to nesaku tieši šai draudzei šeit vai vēl kaut kur. Atcerieties, kad es runāju, tas aiziet pa visu pasauli. Un lentes mums iet pa visu pasauli, un viņi šos vēstījumus nes tur uz džungļiem un it visur. Un reizēm Svētais Gars vada mani pateikt tieši to, ko Viņš grib pateikt kādam tur Austrālijā, vēl kaut kur vai kaut ko. Tāpēc varbūt par kaut kādu situāciju jūs pateiksiet: “Nu, šeit nav tāda stāvokļa. Kāpēc viņš to saka?” Varbūt tas ir kādai citai vietai, saprotiet. Tāpēc, jā, es esmu pārliecināts, ka jūs, ļaudis, to saprotat, ka šie vēstījumi nav mērķēti uz kādu; tie vienkārši ir draudzei kopumā, it visur, lai kā arī Tas Kungs vadītu mūs teikt un darīt.

12 Mums bija brīnišķīgs laiks Hot-Springsā tādā vecmodīgā pentakostu sanāksmē. Esmu pārliecināts, ka daudzi no jums, kuri aizbrauca uz turieni pie pentakostiem, uz viņu sanāksmi, bija apmierināti. Nu, vienkārši...es to grupu nepazīstu; man bija paredzēts braukt tur uz nedēļu, bet es vēltīju tam divas vai trīs dienas. Taču vienu lietu es gribu pateikt – tajā sanāksmē viņiem pavisam noteikti bija ticība, lai ticētu. Ja kāds no jums tur bija...

16 Es zinu, ka šī te kundze, kura sēž stūrī... Es viņu nepazīstu... tas ir, lūk, šeit. Es zinu, ka viņa tur bija. Un es zinu, ka tur bija daži brāļi, brālis Džeksons un pārējie, brālis Palmers.

17 Tieši to saņem cilvēki, kad viņiem ir ticība. Saprotat? Vai ievērojāt to lūgšanu rindu? Tur nebija neviena, kurš ienāca vai izgāja, kuru Dievs nebūtu dziedinājis. Saprotat? Saprotat? Lūk, kad jums ir ticība...

18 Un vēl lieta; varbūt daži no jums, kuri varbūt nesaprot tās emocijas, dejošanu, kliegšanu. Nu, viņi vienkārši... Viņi neskatās uz kādu konkrētu cilvēku, viņi vienkārši skaļi gavilē Dieva priekšā. Saprotat? Tas arī viss.

19 Taču es gribu pateikt, ka tās ir vienas no izskata ziņā kārtīgākajām sievietēm, kādas vien es esmu redzējis; tie garie mati, bet cilvēki ir no tiem džungļiem, no mežonīgām vietām. Taču man šķiet, ka es neredzēju nevienu, kas izskatītos tā moderni (jūs saprotat, ko es ar to domāju), ar visu to kosmētiku un pārējo. Tas parāda... Varbūt es nepiekritīšu viņiem visā, ko viņi māca, taču tam es noteikti piekritu. Manās acīs viņi izskatījās kā kristieši.

20 Un tā, vakar vai aizvakar pa dienu Tas Kungs mani vadīja runāt par tēmu: “Vēl tikai reizi, Kungs!” Un, ja draudze...daži no viņiem tur nezināja, ka es to izdarīju ar mērķi, jo tā mani vadīja Tas Kungs. Tā grupiņa kaut kur bija ierauta, un Tas Kungs palīdzēja, lai to paveiktu. Un tā, tas bija vienkārši brīnišķīgi. Es, protams...

21 Ziniet, notiek visādas lietas; ja tev nav garīgo acu, tad tu nesapratīsi. Tev uz šīm lietām ir jāskatās uz priekšu.

22 Es ienācu, un tas brālis Angrens... Tā ir kāda otrā reize, kad es dzirdu, kā dzied šis vīrs. Tikko kā es ienācu istabā, viņš dziedāja: “Es eju un runāju ar Ķēniņu.” Es nodomāju: “Tas taču ir brīnišķīgi!” Kā Ķēniņš vienmēr... Saprotiet, iet un sarunāties nozīmē, ka tā ir pastāvīga sadraudzība. Ne tikai draudzē, bet visur, iet un runāt ar Ķēniņu.

23 Un tur mēs paskatījāmies uz to sienu, un tur bija atklātne, tāda neliela glezniņa ar tādu kā ainavu, kuru man uzgleznoja kāds vīrs, Džordžs Tods. Es nezinu, kāpēc viņš to izdarīja. Droši vien, iespējams, viņš pat neaizdomājās; viņš bija to uzgleznojis, un tajā gleznā ir kalns un meži, un čalojošs strauts, bet otrā pusē strautam stāv briežu māte un briedēns, saslējuši ausis, skatās pāri strautam. Es nezinu, vai Toda kungs ir šeit, es viņu nepazīstu. Taču, lūk, ko es gribu pateikt – kad es paskatījos uz to, Tas Kungs mani uzrunāja; un varbūt viņš to nezināja, kad viņš to gleznoja.

24 Vai atceraties manu stāstiņu par briedi, kuru gribēja nošaut tas puisis, un viņa saucienu? Nu, viņa tur stāv ar savu briedēnu pie dzīvības ūdeņiem. Saprotat? Iedvesma! Tā briedžu māte un viņas bērns stāvēja tur! Un es nodomāju; “Jā, tur otrā pusē, kur ir mūžzaļi koki, arī man tur ir māte un bērniņš, kuri tur gaida.”

25 Es pateicos tev, brāli Džordž Tod, ja šis vīrs šorīt atrodas šeit.

26 Un tā, es gribu novadīt svētdienas skolas mācībstundu. Parasti man tas ir ilgi.

27 Kaut kas nedod miera mana sirdij, es nezinu, kopš vakardienas. Lūk, mēs... Ja Tas Kungs... Tā ir kāda tēma. Es novecoju, un es nezinu, cik vēl ilgi es būšu šeit. Taču draudzē ir kāds svarīgs jautājums, kas rada starp cilvēkiem nesaskaņas un dažādas idejas.

28 Gluži kā “tā ābola” apēšana. Un es sludināju vēstījumu par to, un es stingri ticu, varu pierādīt to ar Rakstiem, ka tie nebija āboli. Saprotat? Tas ir radījis lielu sajukumu.

29 Un tā, varbūt pirms mūsu aizbraukšanas... Mums tagad ir jāatgriežas, pēc aptuveni trīsdesmit dienām, ziniet, atpakaļ uz Arizonu. Un tāpēc, ja...pirms es aizbraukšu, ja Tas Kungs gribēs, es gribētu izskatīt tos Rakstus. Bet neierakstīt to. Ja viņi to ierakstīs, tad nepārdodiet to lenti, lai tā neizplatās. Es gribu izskaidrot īsteno patiesību par laulību un šķiršanos. Tas ir tas jautājums. Un šīs ir pēdējās stundas, kad “ir jāpiepildās Dieva noslēpumiem”. Un vakar aptuveni rītausmā, ejot augšup kalnos, šķita, ka Svētais Gars saka man: “Ieraksti to un noliec nākamajam laikam.” Es nezinu, kāpēc, taču īstenā patiesība par laulību un šķiršanos...

30 Daži saka: “Cilvēki var salaulāties, ja viņi var apzvērēt, ka viņi bija laulības pārkāpšanā.” Bet citi saka: “Nu, ja viņi viens pret otru nepareizi izturas un nevar dzīvot kopā, tad labāk ir dzīvot uz zemes mierā, nekā dzīvot uz zemes ellē.” Un visi šie dažādie jautājumi! Bet daži salaulā kā vien pagadās. Daži aplaka ar svēto ūdeni, apgriez viņus apkārt un saka: “Viņi nekad nav bijuši precēti,” un svētī viņus, un atkal pagriez ar seju pret draudzi. Tur ir visvisāds juceklis. Taču, ja ir tik liels juceklis, tātad kaut kur ir Patiesība!

31 Es ticu, un es saku to godbijībā, es ticu, ka Tas Kungs ir man to atklājis, un es... Patiesību. Un, ja tas nonāks draudzēs, tas saraustīs to visu gabalos, un varbūt tā tam ir jābūt. Taču tas... Es labāk gribētu, lai draudžu gani, tikai draudžu gani saņemtu to lenti. Un lai viņi to noklausās un pēc tam viņi var no tā vadīties. Taču es gribētu vienkārši ierakstīt to uz lentes, lai parādītu īsteno patiesību par to. Es ticu, ka ir pienākusi tā stunda, kad “šiem noslēpumiem ir jāpiepildās”, jābūt pabeigtiem. Mēs pieskārāmies tiem virspusēji uz lentām, kad runājām par visiem tiem periodiem, kad tika atnesti tie Septiņi Zīmogi un Septiņi Draudzes Periodi.

32 Bet tagad tuvojas laiks “*Septiņām Bazūnēm*” un pēc tam “*Kausiem*”. Un varbūt mēs varētu novadīt divas nedēļas garu sanākšanu un savienot tos kopā. Es gribētu, lai tas tiktu ierakstīts uz lentas.

25 Un vēl, turklāt, es tagad centīšos panākt, lai tas tiek izkorigēts un tiek uztaisītas grāmatas, “Draudzes periodi”, septiņas draudzes periodu grāmatas, septiņas lentas; un uztaisīt to tā, lai mēs varētu uztaisīt tās pēc iespējas lētāk, lai katrs varētu tās iegūt. Pēc tam, ja Tas Kungs vēl neatnāks un es aiziešu, jūs ieraudzīsiet, ka viss, ko es sacīju Tā Kunga Vārdā, notiks tieši tā, kā tas bija pateikts. Vēl nekad nav bijis kļūdains, bet dažām no tām lietām ir jānotiek vēlāk.

34 Un es paļaujos, ka Tas Kungs ļaus mums to izdarīt ļoti drīz. Mēs paziņosim cilvēkiem par laikiem, jo daudziem patīk atbraukt un klausīties tās lietas; un es to augsti vērtēju.

35 Ja neviens tam neticētu vai neklausītos to, tad kāda jēga man būtu šeit stāvēt un kaut ko par to runāt? Saprotat? Tas būtu kā iemest maizi ūdeņos, tas būtu kā... Ja neviens tam neticētu, tad tas būtu kā mest pērli cūku priekšā. Taču tūkstošu tūkstoši tam tic. Saprotat? Un viņi turas pie katra vārda. Un mēs gribētu ievest tik daudzus, cik vien iespējams, kad mēs sagatavojamies šiem dievkalpojumiem un Tā Kunga slavai. Un mēs paļaujamies, ka Dievs mums to dos.

36 Un es negribu to darīt, kamēr nesaņemšu dievišķu iedvesmu to darīt. Dievam ir konkrēts

laiks visam, saprotiet. Mums nav jāskrien tam pa priekšu. Ja tu nopļausi savus kviešus pirms...ja palaidīsi kombainu, pirms tie būs nobrieduši, tad pazaudēsi lielāko savu kviešu daļu, saprotiet. Tāpēc, kad sirpis ir gatavs darbam, Dievs to laidīs darbā; tad mums sāksies ražas novākšana. Taču es vienkārši...

37 Kad es jūtu tādu spiedienu... Es nodomāju, ka pēc kāda brītiņa es tikšu no tā vaļā. Visu vakardienu es nevarēju dabūt to prom no domām, visu pagājušo nakti. Aizgāju gulēt apmēram divpadsmitos; iepriekšējā naktī biju gulējis aptuveni trīs stundas. Bet šajā naktī vispār nespēju aizmigt. Kaut kas joprojām sacīja: “Ieraksti to, Laulību un Šķiršanos.” Saprotat? Tāpēc es... Ja Tas Kungs gribēs, ja tas paliks manā sirdī un Tas Kungs parādīs man par to vēl vairāk, nu, tad es varēšu to ierakstīt uz lentes. Saprotat?

38 Taču atcerieties, tikai kalpotājiem. Jūs nāciet un klausieties, taču pati lente lai... Saprotiet, jo tā nokļūst sanāksmēs, un daži ir *tādā* virzienā, bet citi *šādā* virzienā, un viņiem ir viņu pašu viedoklis. Bet es vēlos, lai brāļi kalpotāji izpēta to paši, un tad lai viņi no tā virzās uz priekšu, jo tieši viņi par to atbild, tieši viņi. Kā, piemēram, aiziet un atskaņot to tiesnesim, kādam no šiem miertiesnešiem... Jā.

39 Saprotiet, tas, ko Tas Kungs pateica par šo laulību un šķiršanos, tas ir svētāks, nekā par to domā cilvēki. Un tas precīzi sasiesies ar čūskas dzimumu, tas ir tieši tas pats, tu vienkārši virzies uz priekšu, tie ir tie noslēpumi. Jūs atceraties, ka “septītā eņģeļa dienās visiem Dieva noslēpumiem ir jābūt pabeigtiem”, tām nezināmajām, lietām, ko Tas Kungs pabeigs. Un tā, līdz šim...

40 Lūk, atcerieties... Vai jūs sākat sanāksmi septiņos trīsdesmit? [Brālis Nevils saka: “Jā.”– Tulk.] Nu, brāli Nevil, ja tev šim vakaram ir vēstījums, sludini to. Labi? [“Nē.”] Man nevajadzēs vairāk par stundu vai četrdesmit piecām minūtēm, un pārējo es ierakstīšu uz lentes.

41 Man patīk klausīties brāli Nevilu. Es viņu mīlu. Viņš ir mans brālis, un, manuprāt, viņš brīnišķīgs runātājs, brīnišķīgs kalpotājs. Un es... Lūk, kas man patīk brālī Nevilā – kad viņš kaut ko saka, viņš dzīvo ar to, par ko viņš runā. Lūk, tas ir galvenais.

42 Ziniet, labāk ir nodzīvot svētrunu cilvēka priekšā, nekā to nosludināt. “Jo jūs paši esat rakstītas vēstules, visiem cilvēkiem lasāmas.” Un tā, pirms mēs...

43 Mēs varam atšķirt šīs lappuses, bet vajag, lai šo svētdienas skolas mācībstundu sāk Dievs, tāpēc vienkārši paprasīsim Viņam to izdarīt.

44 Debesu Tēvs, mēs ar ticību skatāmies uz nākotni. Es ticībā skatos un redzu, ka uz šo zemi nāk kaut kas, Kungs, kas sapulcinās kopā Tavus ļaudis. Kad mēs redzam, kā konfesionālās draudzes ir tik valdonīgas un kļūst tik atšķirīgas, tas patiešām izgrūž cilvēkus ārā; tieši tā, kā tas bija Ēģiptē – cēlās faraons, kurš nepazina Jāzepu.

45 Kā tas notika tur Vācijā un tur Krievijā, un Itālijā. Cilvēki cēla Jāzepus...Hitleru, Staļinu, Musolīni, kuri ienāda ebrejus. Viņiem bija jāatgriežas savā dzimtenē. Dievs, Tev ir tādas darba metodes, kuras mēs nesaprotam. Un Tu piespiedi viņus. Vairs nebija nekādu māju Vācijā, viņiem viss tika atņemts. Tāpat arī Itālijā, Krievijā, nav uz kuriem doties. Un viņi tika aizsūtīti atpakaļ uz savu dzimteni, vienkārši, lai tiktu piepildīts Vārds.

46 Ak, mīlošā Dieva roka! Cik nežēlīgi tas reizēm izskatās, tas, ka cieš cilvēki, tomēr tā vienalga ir Jehovas maigā roka, kas ved Savus mazos bērniņus. Mēs pateicamies Tev, Kungs.

47 Tagad es lūdzu, Dievs, redzēdams šo dienu, kad konfesijas apspiež ticīgos, izslēdz viņus, sacīdami, ka viņu vārdiem ir jābūt viņu sarakstos, vai arī viņi ies pazušānā, ka viņiem “nedrīkst būt nekā kopēja ar to otru grupu”. Tā ir tikai maigā Jehovas roka, kas ved viņus uz Dzīvības Koku. Es lūdzu, Dievs, lai ikviens... Es zinu, ka viņi to izdarīs, jo tas ir Tavs Vārds, un Tas nevar pievilt. Un lai mēs tiekam vesti pie Dzīvības Koka, lai mums varētu piederēt Mūžīgā Dzīvība un mēs redzētu Dieva roku, un ar ticības acīm skatītos tālāk par šīm ēnām, kurās mēs šobrīd dzīvojam, redzētu apsolīto Zemi, kura atrodas mums tieši priekšā.

48 Svētī šajā rītā Savu Vārdu, Kungs, šīs dažas Rakstu vietas un piezīmes, kuras es šeit esmu pierakstījis. Lai tagad atnāk Svētais Gars, kamēr es veltu sevi, lai tiktu apgrauzīta mana mēle un domas, un prāts. Un draudze velta savas saprašanas ausis, savas sirdis un visus mūs kopā, lai Tu runātu uz mums caur Tavu Vārdu, jo Tavs Vārds ir patiesība. Mēs prasām to Vārda, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

49 Tagad atšķiriet savās Bībelēs 2. Mozus grāmatu. Un tagad es gribu izlasīt Rakstu fragmentu no 2. Mozus grāmatas 3. nodaļas, no 1. līdz 12 pantam. Kad mēs lasīsim, klausieties uzmanīgi. 2. Mozus 3. nodaļa, 1. līdz 12.

Mozus ganīja Jetrus, sava sievastēva, Midiāna priesteru, avis. Viņš aizdzina avis dziļi tuksnesī un nonāca pie Dieva kalna Horeba.

Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā no ērkšķu krūma, un viņš paskatījās, un redzi, ērkšķu krūms dega ugunīs, bet nesadega.

Tad Mozus sacīja: "Es nogriezīšos un apskatīšu šo lielo parādību, kādēļ ērkšķu krūms nesadeg."

Un, kad Tas Kungs redzēja, ka nogriezās malā, lai aplūkotu...

50 Es gribu sevišķi uzsvērt šo vietu!

Un, kad Tas Kungs redzēja, ka viņš nogriezās malā, lai aplūkotu, Dievs sauca tam no krūma un sacīja: "Možu, Možu!" Mozus sacīja: "Te es esmu."

Un Tas Kungs sacīja: "Nenāc tuvāk! Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme."

Un Viņš sacīja: "Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs." Un Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzlūkot.

Un Tas Kungs sacīja: "Vērodams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē. Viņas brēkšanu par tās uzraugiem Es esmu dzirdējis, jo Es zinu viņu ciešanas.

Es esmu nonācis, lai viņus izglābtu no ēģiptiešu rokām un tos izvestu no šīs zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek, uz kānaāniešu, hetiešu...hīviešu un jebusiešu zemi.

Un redzi, Israēla bērnu brēkšana ir nākusi Manā priekšā, un Es esmu redzējis tos spaidus, ar kādiem ēģiptieši viņus apspiež.

Tagad ej, Es tevi sūtīšu pie faraona...

51 Vai ievērojāt? "Es esmu nonācis." Taču "Es sūtu tevi". Dievs iet cilvēka veidolā. "Ej." Atļaujiet man vēlreiz izlasīt 10. pantu.

Tagad ej, Es tevi sūtīšu pie faraona, lai tu izvestu Manu tautu, Israēla bērnus, no Ēģiptes!"

Tad Mozus sacīja uz Dievu: "Kas es esmu, ka man jāiet pie faraona un ka es izvedīšu Israēla bērnus no Ēģiptes?"

Un Dievs sacīja: "Es būšu ar tevi, un šī būs tā zīme, ka Es tevi esmu sūtījis: kad tu iesi..."

52 Atvainojiet.

...kad tu izvedīsi tautu no Ēģiptes, jūs kalposit Dievam šinī kalnā."

53 Agrāk es to nebiju ievērojis, taču šajā rītā es jūtu ļoti stipru Gara iedvesmu, es to uztvēru tikai tad. Dievs sūta Savu kalpu atpakaļ uz turieni, no kurienes viņš bija aizbēdzis, Viņš dod viņam kalna zīmi. Nekad līdz tam es nebiju to ievērojis. "Tā būs tev mūžīga zīme." Saprotat?

54 Un tā, šorīt mēs parunāsim tēmu par otro Dieva tautas iziešanu jeb par Dieva tautas izsaukšanu. *Eksods* [2. Mozus grāmatas nosaukums angļu Bībelē–Tulk.] nozīmē "izvests, izsaukts, paņemts prom", un es gribu izmantot to tēmai par otro Dieva tautas iziešanu. [Vakara Dievkalpojuma Brālis Branhams nosauc šo svētrunu: "Trešā iziešana"–Tulk.]

55 Un tā, protams, ir bijušas daudzas iziešanas, taču es runāju par to laiku, kad Dievs sasauca iziešanu, atdalīšanos no tās vietas, kur viņi atradās tajā konkrētajā laikā. Un tā, Dievs gatavoja izpildīt Savu Dievišķi apsolīto Vārdu, kuru Viņš bija devis Ābrahāmam un Īzakam, un Jēkabam. Bija pagājuši gadi, simtiem gadu, un tomēr Dievs nekad neaizmirst Savu apsolījumu. Kad pienāks laiks, īstajā laikā, Dievs vienmēr piepilda Savu apsolījumu.

56 Tādējādi jūs varat droši balstīties uz to, ko Dievs ir apsolījis šajā Bībelē, Viņš to izdarīs. Vienkārši nevajag mēģināt domāt kaut kā citādāk un sacīt: “Nu, pravietis...varbūt viņš kļūdījās,” vai arī, “šajā laikā tas nevarētu notikt.” Toreiz tas šķita teju vai neiespējami, vairāk neiespējami nekā šobrīd, taču Dievs vienalga to izdarīja, jo Viņš bija apsolījis, ka Viņš to izdarīs.

57 Un paskatieties, cik vienkārši Viņš to dara. “Es esmu nonācis. Es esmu dzirdējis brēkšanu. Es atceros Savu apsolījumu. Un Es esmu nonācis to piepildīt, un Es sūtu tevi. Tu dari to. Es būšu ar tevi. Protams, Es būšu ar tevi. Mana pastāvīgā klātbūtne būs ar tevi, lai kur tu ietu. Nebaidies.” Saprotat? “Es eju atbrīvot.” Esmu pārliecināts, ka garīgs prāts to uztver. Saprotat? Saprotat? “Es sūtīšu tevi aizvest Manu tautu iziešanā, izsaukt viņus, un Es būšu ar tevi.”

58 Lūk, uz ko mēs varam balstīties, lūk, kā ticība var iegūt to satvērienu. Dievs to izdarīs, Viņš to apsolīja. Nav svarīgi kā, kādi ir apstākļi vai ko saka kāds cits – Dievs vienalga to izdarīs, jo Viņš apsolīja to izdarīt. Un Viņš dara to tik vienkārši, ka tas nav izprotams kulturālam prātam, kurš mēģinātu par to paspriedelēt: “Kā gan tas var būt?”

59 Es ar to nedomāju cilvēku ar labu, spēcīgu prātu, labu izglītību, ka tāds cilvēks to nesaprastu. Tas ir labi un brīnišķīgi, kamēr viņš neizmanto to, lai spriedelētu, bet izmanto to savu kultūru, lai ticētu Dievam; lai tā ir vērsta uz vienkāršu paklausību tam, ko ir pateicis Dievs, un uz ticību tam. Tad tā kultūra viņam palīdzēs.

60 Paskatieties. Taču, kad cilvēks mēģina spriedelēt, ka “tas nav iespējams”, tad tas pastāvīgi, vienmēr aizved viņu prom no Dieva, kad viņš mēģina ieklausīties tajā, ko...pats savā saprašanā, saprotiet. Ja Bībele kaut ko saka, bet tu to nesaproto, tad vienkārši saki uz to: “Āmen.” Lai tā tas arī ir.

61 Lūk, tā vietā, lai atsauktos uz šiem Rakstiem, jūs varat tos atzīmēt šajā svētdienas skolas nodarbībā, taču es gribētu...varbūt, ja jūs gribētu tajos ieskatīties... Taču sākumā... Man šeit ir tik daudz. Varbūt...

62 Pirms mēs varam noskaidrot, ko nozīmē šī iziešana, es gribētu parādīt līdzībās iziešanu tagad...iziešanu toreiz ar iziešanu tagad, un paskatieties, vai šeit nav precīza paralēle. Viena no tām ir fiziska; un tieši to, ko Viņš izdarīja fiziskajā, Viņš vēlreiz parāda līdzību...parāda līdzību garīgajā, garīgā iziešana.

47 Ir brīnumaini redzēt Dieva Vārdu! Kā gan kāds varētu pateikt, ka Tas nav iedvesmots? Tas notika pirms aptuveni divdesmit astoņiem gadsimtiem, jūs zināt. Un kā Viņš to bija apsolījis un kā...Viņš to izdarīja un iedeva to mums kā piemēru. Tieši tā Viņš parāda kaut kā ēnu, lai liecinātu par realitāti. (Par to es runāšu šovakar, kā mēnesis un saule, ja Tas Kungs gribēs.)

64 Taču, pirmkārt, mums ir jāizskata 1. Mozus grāmata, lai saprastu, kāpēc viņi atradās Ēģiptē. Kāpēc Dieva tauta atradās tajā zemē? Galu galā Dievs bija apsolījis vēl sākumā ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu Palestīnā, Dievs iedeva viņiem to zemi un pateica: “Tas ir tas.” Ak, tad kāpēc gan tauta nebija tajā vietā, kuru viņiem bija sagādājis Dievs?

65 Tas ir arī šodienas jautājums. Dievs iedeva mums Vasarsvētku dienu. Viņš iedeva mums Apustuļu Darbu grāmatu. Viņš iedeva mums Svēto Garu, lai vadītu un vestu mūs – Viņš iedeva mums Zemi. Bet kāpēc mēs neesam tajā? Kāpēc draudze nav tajā? Kāpēc varenā kristiešu draudze šodien nedzīvo atkal kā Apustuļu Darbu grāmatā, darīdami tās pašas lietas? Tam ir kaut kāds iemesls.

66 Mēs zinām, ka mēs esam sagrauti un mēs esam briesmīgā stāvoklī. Un pats briesmīgākais stāvoklis, kādā jebkad ir bijusi kristietība, ir šodien. Un mēs esam pie pašas malas jeb pašas robežas

tai lielajai, briesmīgajai tiesai, kura ir sagatavota draudzei. Taču, pirms šī tiesa sāksies, Dievs sasauca iziešanu tieši tāpat, kā Viņš izdarīja toreiz. Amorietu grēki bija samilzuši, tāpēc Viņš sasauca garīgo iziešanu. Un tā, pievērsīsimies uz brītiņu tai līdzībai un noskaidrosim to.

67 Viņi aizgāja uz Ēģipti, un tas viss notika tikai skaudības pret brāli dēļ. Lūk, kāpēc tajā laikā Israēls bija Ēģiptē, ārpus tās zemes. Atcerieties, Dieva apsolījumi bija tikai tad, kad viņi atradās tajā zemē.

68 Vai tagad jūs saprotat, ko mēs pirms brīža sacījām lūgšanā? Kāpēc Dievam bija jānocietina faraona sirds? Lai ieliktu cilvēkus atpakaļ apsolītajā zemē, pirms Viņš varēja viņus svētīt, dāvāt viņiem Mesiju.

69 Kā Viņam bija jānocietina Hitlera sirds, lai viņš būtu pret ebrejiem, kaut arī viņš pats bija pa pusei ebrejs. Kā Viņam bija tas jāizdara ar Staļinu, Musolīni. Saprotat? Cilvēki, kas nav iedvesmoti kā nācija, viņi... Dievam bija jāpaņem no viņiem tas, ar ko viņi dzīvoja, tās zemes likumi, daudzas reizes, lai piepildītu Savus apsolījumus. Tāpēc Viņam bija jānocietina to diktatoru sirdis, lai sadzītu ebrejus atpakaļ apsolītajā zemē. Tā tam bija jānotiek.

70 Lūk, mēs redzam, ka aiziedams Jāzeps... Mēs zinām to stāstu, kad mēs atgriezāmies 1. Mozus grāmatā, un jūs varat to vienkārši izlasīt, jo es nedaudz esmu aizkavējies sākt šo garo svētdienas skolas mācībstundu, un es pacentīšos pasteigties.

71 Un tā, paskatieties. Izlasiet to stāstu par Jāzepu, kad varēsiet, kurš piedzima kā pēdējais no saviem brāļiem, pirmspēdējais. Garīgais prāts to uztvers uzreiz. Viņš nebija pēdējais bērns, tas bija Benjamins. Taču būdams izslēgts... Paskatieties, Jāzeps un Benjamins bija pilnasinīgi brāļi un vienīgie divi, kas bija brāļi. Benjamins nebija atzīts, pirms viņš satika Jāzepu. Un vairāk par viņiem visiem... Benjaminam tika dota dubultā daļa no visa, ko iedeva Jāzeps. Pareizi. Ievērojiet, tur mēs redzam, ka viņi bija...

72 Viņš tika paņemts prom no saviem brāļiem, jo viņš bija garīgs. Viņš bija liels cilvēks, kaut arī pazemīgākais no tās grupas, vismazākais no viņiem. "Un viņi ienīda viņu bez iemesla." Viņiem nebūtu bijis viņu jāienīst. Viņiem būtu bijis viņu jāciena, jo... Kāpēc viņi ienīda viņu? Vai tāpēc, ka viņš bija brālis? Ne tieši. Viņi ienīda viņu par to, ka Dievs darbojās ar viņu vairāk nekā ar visiem pārējiem. Saprotat? Viņš bija iedevis viņam garīgu saprašanu. Viņš varēja skaidrot sapņus, nekļūdīgi, un varēja paredzēt notikumus, kuri nekļūdīgi īstenojās, precīzi tā, kā bija pateikts. Un viņš runāja tieši un atklāti.

73 Viņš redzēja to sapni par tiem kūlīšiem, kas noliecās viņa kūlīša priekšā, un tad viņa brāļi sadusmojās uz viņu. Pateica: "Šķiet, ka tu esi tāds mazs svētulis," jeb citiem vārdiem, "vai mums reiz būs jānoliecas tavā priekšā?" Taču tieši tā tas notika. Saprotat? Kā gan šie varenlielie milži varētu noliekties šī nenozīmīgā puīšļa priekšā, kurš tur stāvēja? Taču viņi to izdarīja, protams, izdarīja, un lūdzās pēc žēlastības. Taču viņš vēl nebija nācis pie varas, saprotiet. Viņš toreiz bija vēl tikai bērna veidolā.

74 Un pēc tam mēs ieraugām, ka, rīkodamies šādi, Jāzeps tika paņemts no viņa brāļu, konfesiju, vidus, un izlikts ārā, palika viens. Saprotat? Viņa brāļi, visi tajā zemē. Bet pēc tam notika tik varena lieta. Mēs aptveram, ka Israēls...kamēr vien viņi dzīvoja savā dzīvesvietā un turējās... Lūk, tā ir viena laba lieta, palikt uz vietas. Pozicionāli, tā tas ir. Taču viņi "tika vaļā" no Gara.

75 Šodien fundamentālisti pozicionāli zina, kas viņi ir, pateicoties intelektuālai Bībeles izpratnei, taču tur nav Gara. Viņi ir noraidījuši Jāzepu, padzinuši Viņu. Viņiem negribējās ar to nekā kopēja. "Tas ir sektantu bars. Tas ir... Mums negribas ar to saistīties." Viņi izslēdza viņu, pārdeva viņu pasaulei. Viņi bija ārpus savas sadraudzības.

76 Un tā, šādi rīkodamies, viņi vēlāk tika aizvesti prom no tās vietas, aizvesti uz Ēģipti.

77 Nu, šis stāsts par šiem skaudīgajiem brāļiem pavisam noteikti ir izcils salīdzinājums garīgajā nozīmē šodien. Mēs visi saprotam, ka tā ir tīra skaudība...nevis tīra, bet tā ir netīra, pretīga skaudība. Saprotat? Skaudībā nav tīrības, saprotiet, tas nav nekas cits kā pretīga skaudība. Kad viņi redz to

pašu Bībeli un tā paša Dieva, kurš uzrakstīja Bībeli, dabu un kā Viņš Sevi apstiprina, bet pēc tam bez iemesla to noliedz. Tīra... Nu, nevis tīra. Kā es sacīju, tā ir netīra skaudība. Vērodami, kā Dievs dziedina slimos, augšāmceļ mirušos, tas pats Dievs, kas dzīvoja apustuļu laikā! Tas pats Evaņģēlijs, kuru viņi uzrakstīja šim garīgajam ceļojumam. Tas ir tas pats Dievs, kurš dara to pašu. Tāpēc tā ir tikai un vienīgi viņu skaudība, tika izslēgts... “Bet starp mūsu ļaudīm nekā tāda nebūs.” Saprotat? Patrieca viņus prom!

78 Viņi domāja, tie brāļi, ka viņiem nekad nebūs vajadzīgs tāds cilvēks, tāpēc: “Kāpēc gan vienkārši netikt no viņa vaļā?”

79 Lūk, kas...tieši tas ir noticis šodien. Viņi domā, ka “tāpēc vien, ka mūsu draudzes ir kļuvušas intelektuālas, ka mums ir vislabāk apģērbtie cilvēki, vislielākās organizācijas, visgudrākie kalpotāji, ka mums nav jēgas no Svētā Gara tādā veidā, kā tas bija tajā laikā”. Tādējādi viņi ir piepildīti; citiem vārdiem sakot (darbības runā skaļāk nekā vārdi): ka viņu semināri un viņu smadzenes, un viņu sanāksšana kopā, un spriedelēšana par kādu jautājumu ar saviem intelektuālajiem prātiem, ka tas var labāk sakārtot draudzi, nekā to varētu izdarīt Svētais Gars; tāpēc viņiem Viņš vairs neesot vajadzīgs. “Tas ir kaut kas, kas šodien mums vairs nav vajadzīgs. Tie laiki ir beigušies.” Nu, vai tad tas nav tieši tā? “Mums nav vajadzīgs Svētais Gars, lai dziedinātu slimos, mums ir ārsti. Mums nav vajadzīgs Svētais Gars, lai runātu mēlēs, mēs visi esam inteligenti cilvēki.” Bet, kad jūs tā darāt, jūs aizvācat glābšanas virvi no savas celtnes.

80 Savā laikā Jēzus pateica tiem ebrejiem: “Vai tad jūs neesat lasījuši, ka Akmens, kurš tika atmests, ir galvenais Stūrakmens, uz kura stāv visa celtnē?”

81 Un tā, vai jūs saprotat, ko es gribu pateikt? Nu, es esmu pārliecināts, ka jūs to uztverat. Kāpēc tas šodien ir šādi? Jo viņi domā, ka viņiem To nekad nevajadzēs. “Mums nav vajadzīgi tie, kas runā mēlēs. Mums nav vajadzīgi mēļu skaidrotāji. Mums vairs nav vajadzīgi Vecās Derības pravieši, lai sakārtotu mūs caur Svēto Garu. Mēs saprotam To.” Saprotat? Viņi ir pieņēmuši cilvēcisku sistēmu, lai tā ieņemtu Svētā Gara vietu.

82 Tādējādi ir cilvēki, kuri ir izredzēti, viņu vārdi ir Jēra Dzīvības Grāmatā; viņi nevar pieņemt ko tādu. Viņiem ir garīga domāšana, tāpēc viņi ko tādu nevar pieņemt. Viņi nevar to ciest, un tam nav nozīmes, ka viņu tēvi un mātes ir dzīvojuši kādā organizētā draudzē.

83 Kad draudze izveido, dara...varbūt viņa tā tieši to nepateiks. Ak nē, viņi to tā tieši nerunās, taču viņu darbības to pierāda. *Šeit* te ir Vārds. Un Svētais Gars pierāda to starp viņiem (kad Viņš var sapulcināt viņus kopā), ka Viņš joprojām dziedina slimos un augšāmceļ mirušos, un runā mēlēs, un izdzen ļaunos garus. Tāpēc tas ir atkarīgs no...kas ir cilvēkā.

84 Arganbraitas kundze reiz bija par to aizdomājusies, sēdēdama uz taciņas, raudama ārā kaut kādu zāli, kad viņa pļāva mauriņu. Es nogāju tieši gar viņu, taču viņa to neievēroja, un es viņu netraucēju. Es vēroju.

Un tā, ievērojiet Svēto Garu Viņa varenajā darbā.

85 Draudze jūt, ka tai nav vajadzīgs Svētais Gars. Draudzes jums to pateiks. Un piecelsies kāds vīrs un norunās tev tādu inteligentu runu, teju vai liekot tev noticēt tam. Un tā, pakavēsimies pie tā kādu brītiņu. Vai tad Jēzus neteica, ka tie divi būs tik ļoti līdzīgi viens otram, “ka tas pieviltu pat izredzētos, ja tas būtu iespējams”? Ka tās intelektuālās runas būs tik ļoti pievilcīgas, ka tas pievils cilvēkus. Tas ir Evaņģēlijs. Tie ir cilvēki, kas prot rīkoties ar Vārdu tādā veidā, ka liks teju vai ikvienam intelektuālam cilvēkam... Ja tu uzticies viņu intelektuālībai... Viņi nosoda Svēto Garu un pieņem cilvēcisku ceļu. Mēs to redzam.

86 Un tā, to pašu viņi domāja par Jāzepu, un viņi tika no viņa vaļā. Un, ak, tur Ēģiptē... Ak, mēs varētu aizdomāties... Es varētu runāt stundām ilgi. Tu varētu te stāvēt trīs gadus, runādams tikai par šo tēmu, dienu un nakti, un joprojām atrastos tie varenie Svētā Gara patiesības gaudi. Garīgais prāts var paskatīties uz Ēģipti un ieraudzīt, ka sākās tās vajāšanas, ieraudzīt, kā tika paņemts prom Jāzeps, lai varētu sākties vajāšanas. Un pēc tam ieraudzīt Dievu ar Viņa “riteni riteņos”, visam

virzoties patiešām pilnīgi. Ieraudzīt, kā Potifars noraida Jāzepu; ieraudzīt tos pateiktos melus; un ieraudzīt Jāzepu cietumā; un ka viņam ir izaugusi bārda, izslēgts no saviem brāļiem. Bet tad negaidot iejaucās Dievs! Saprotat?

87 Mēs varam redzēt, kā kustas tas ritenis riteņos! Varenais Dieva plāns kustina visu uz šo iziešanu, uz to laiku, kad Viņš sasauks Savus ļaudis atpakaļ tajā zemē, atpakaļ uz to vietu, uz pozīciju, kur Viņš varētu viņus svētīt un ielikt viņu vidū To, kuru Viņš apsoliņa ielikt viņu vidū. Viņiem ir jāatrodas savā zemē. Atcerieties, viņiem bija jāiziet no zemes, kur viņi atradās, un jāieiet apsoliņuma zemē, pirms varēja atnākt viņu apsoliņtais Mesija.

88 Un tas pats ir jāizdara arī draudzei; jāiziet no tās noliedzēju grupas un jāieiet apsoliņumā, pirms Mesija vispār varēs tikt izpausts viņu priekšā. Vai jūs to saprotat? Mesijas dzīve, izpausta, sagatavo draudzi, Līgavu.

89 Sieviete, kas apprec vīrieti, bet nav ar viņu vienisprātis, tā būtu pastāvīga strīdēšanās. Taču, kad vīrs un viņa sieva, viņa draudzene, viņa salaulātā, kad viņi ir pilnīgā harmonijā, ar vienu sirdi un dvēseli, jo viņi grasās būt viena miesa...

90 Tad, kad draudze var ieiet tādā harmonijā ar Dievu, ka Līgavaiņa izpausme ir izpausta Līgavā, jo viņi būs viens! Ak, kāda lieliska pamācība! Labi.

91 Lūk, atcerieties, garīgs saprāts to uztver un redz līdzību un prototipu, un saprot to. Par to mēs varētu runāt stundām. Pavērojiet, kas notiek.

92 Bet kāpēc mēs esam gaidījuši visus šos gadus kopš tās laika oāzes? Jūs zināt, ka Bībelē ir teikts, ka “draudze aizbēga tuksnesī, kur viņa tika uzturēta laiku un laikus”. Un kāpēc tas viss notika? Ko mēs... Saprotiet, tas viss ir Dieva ritenis tajos riteņos.

93 Kāpēc Dievs to neizdarīja pirms daudziem gadiem, kad vīri un sievas sēdēja ar zīmuļiem un centās precīzi izskaitļot to laiku? Kā tiesnesis Ruterfords un daudzi citi, ka “Jēzus atnāksot četrpadsmitajā gadā”; un māte Šiptone vēl ilgi pirms tam, un tā tālāk, visi tie laiki. Un, saprotiet, sekodami tam, ko viņi centās izskaitļot no Rakstiem, saprotiet, viņi to izpostīja. Tas ir apslēpts. Tas patiesībā ir apslēpts. Un kā gan Raksti varētu būt pretrunā Sev, ja Jēzus pateica: “Neviens nezina ne to minūti, ne stundu.” Saprotat? Saprotat? Viņi vienkārši paņēma vienu Rakstu gabaliņu un turas pie tā.

94 Jums ir jāskata viss kopā. Tad, ja tajā ir Dievs, tad Dievs skaidri izpaudīs to kā patiesību. Kā Dievišķā dziedināšana – ja tā nav patiesība, tad tā nav patiesība. Dievam nebūs ar to nekāda sakara. Taču, ja Viņš skaidri izpauž, ka tā ir patiesība, tad tā ir patiesība. Tieši kā Jēzus...

95 Dievs sacīja: “Ja jūsu vidū būs kāds pravietis vai garīgais, Es runāšu uz viņu. Ja tas, ko viņš saka, notiek, tad klausiet viņu. Tieši tā. Taču, ja viņa pravietoējums ir nepareizs, tad...” Dievs nevar kļūdīties. Viņš ir bezgalīgs, nekļūdīgs, visuvarens, un Viņš nevar kļūdīties. Un tā, ja tas cilvēks runā, tas parāda, ka cilvēks... Ja viņš ir runājis savus vārdus, tie zudīs. Bet, ja viņš runā Dieva vārdus, tad tas nezudīs, jo to saka Dievs. Tad viņa iedvesma nāk no Dieva, un tam vienkārši ir jābūt pareizi. Lūk, kā to ir licis pateikt Dievs. Tieši tā arī Bī...

96 Vecajā Derībā Viņš pateica: “Ja viņi nerunā saskaņā ar likumu un praviešiem, tas ir tāpēc, ka viņos nav Dzīvības, viņos nav Gaismas.” Pareizi. Viņiem ir jārunā saskaņā ar likumu un praviešiem. Un pravietojumam un visam pārējam ir jābūt saskaņā ar Vārdu; ja tā tas nav, tad tas ir nepareizi. Saprotat?

97 Un tā, mēs ieraugām, ka viss, kas notika, jo gaidīja... Atmoda, metodistiem, luterāņiem, baptistiem, kempbelītiem un vissvisādiem, viņiem bija varenas atmodas. Nācarieši, svētuma piligrimi, pentakosti, viņiem visiem bija varenas atmodas. Taču varena iziešana nav notikusi. Kāpēc? Dievs pateica Ābrahāmam, ka tajā laikā Viņš uzturēs viņu tai zemē, bet amoriešu grēku mērs vēl nebija pilns. Un Dievs ir pacietīgi gaidījis. Tie cilvēki, mēģinādami to izskaidrot, viņi redz, ka Raksti patiešām uz kaut ko norāda. Patiešām uz kaut ko norāda, viņi saka: “Tā ir tā diena. Tas ir tas laiks.” Taču jūs nespējat saprast, ka Amoriešu grēku mērs vēl nav pilns.

98 Četršimt gadus viņiem bija paredzēts ceļot pa Ēģipti un tad jātiek izvestiem. Taču faktiski viņi atradās tur 440 gadus, jo viņi bija noraidījuši pravieti. Viņiem bija jācieš vēl aptuveni četrdesmit gadus tur tuksnesī, pirms Dievs viņus izveda. Mozus atradās tuksnesī četrdesmit gadus, pirms viņš varēja atgriezties un atbrīvot viņus, saprotiet. Tie bija četrdesmit gadi pa virsu, pielikās klāt, jo viņi noraidīja to vēstījumu.

99 Lūk, četrdesmit gadi ir aptuveni pusotra minūte Dieva laika, attiecībā pret mūsu laiku. Lūk, kāda ir atšķirība, “tūkstoš gadi ir tikai viena diena”. Saprotat? Pat teju vai minūte nebūs. Ievērojiet to.

100 Un tā, mēs kavējam. Kāpēc? Dievs ir bijis ļoti pacietīgs gaidot, vērojot. Tikko kā luterāņi cēlās atmodā, tā organizējās. Tikko kā metodisti cēlās atmodā, tā organizējās. Tikko kā Džons Smits no baptistu draudzes cēlās ar lielu atmodu, organizējās. Tikko kā pentakosti cēlās ar dāvanu atjaunošanu, organizējās. Līdz tam laikam, kad nelikumību mērs piepildās – tad Dievs vairs nevar paciest, tad notiek iziešana.

101 Un mēs to redzam, ka paši cilvēki var atskatīties laika straumē un ieraudzīt, ka tas ir nolādēts. Viņi atkal paņem zelta stieni un skaistās babiloniešu drēbes. Un tieši tas atnes lāstu cilvēku vidū, kad cilvēks mēģina injicēt savas idejas par to.

102 Mums ir jāpaliek ar šo Vārdu. Dieva baušļi bija: “Nekam nepieskarieties tajā pilsētā, nolādētajā pilsētā. Nepieskarieties tam. Neaiztieciet to.”

103 Bet Ahans nodomāja, ka viņš var paņemt to zelta stieni un dzīvot diezgan labi, kā visa pārējā pasaule, un skaistās babiloniešu drēbes. Ak vai, tiem Ahaniem nometnēs! Saprotat? Taču tas ir nolādēts un pastāvīgi tiek nolādēts. Tas ir nolādēts jau kopš tās Nikejas padomes Nikejā, Romā. Kopš tā laika tas ir zem lāsta. Taču Dievs ir ļāvis pildīties nelikumības mēram līdz tam, kad teju teju piepildīsies amoriešu laiks.

104 Un tā, ikviens, kam ir garīga saprašana, atcerieties, es pateikšu vēlreiz: “Kam ir *garīga* saprašana,” jūs redzat, ka šis valsts grēku mērs ir pilns. Tā organizēja un reorganizēja, un organizēja, un organizēja. Un tagad tā ir savienota un apvienojas ar vēl kaut ko. Nelikumības mērs ir pilns. Ir pienācis iziešanas laiks, ir pienācis laiks izsaukšanai uz apsolīto Zemi. Nevis vienkārši apsolījums doties uz kādu citu valsti; bet mājās, uz Tūkstošgadu Valstību; ir pienācis izsaukšanas laiks. Šis valsts grēku mērs (šovakar es tam vēlreiz pieskaršos, ja Tas Kungs gribēs) ir piepildīts! Tā ir nešķīsta!

105 Jūs sacīst: “Brāli Branham, vai runa ir par valsti, kurā tu dzīvo?” Tieši tā! Protams! Jūs sacīst: “Kā Savienoto Valstu pilsonim tev šādi runāt nevajadzētu.” Tad arī Ēlijam nebūtu bijis jāizsauc lāsts pār Izraēlu, jo viņš taču toreiz bija izraēlietis! Visiem pārējiem praviešiem nebūtu bijis jānolād to valsti, kurā viņi bija izraēlieši.

106 Taču viņi nerunāja savas domas, bet tikai Tā Kunga Vārdu. Saprotat? Tas ir atkarīgs no tā, no kurienes tu smel savu iedvesmu. Tas ir atkarīgs no tā, kā tas atnāk. Ja tas ir pret Vārdu, neaiztiec to. Un es prasu, lai kāds pierāda, ka tas ir pretrunā Vārdam.

107 Vai tad Bībelē tas nav teikts, Atklāsmes 13. nodaļā? Tieši tur parādās šī valsts. Šis valsts skaitlis ir trīspadsmit, sievietes valsts. Bībelē tā ir sieviete. Sieviete uz mūsu monētām. Tā ir sievietes valsts. Lūk, no kurienes sākas sieviešu samaitāšanās, kur sākas un kur tas beidzas. Samaitāšanās sākās Ēdenē no neticēšanas Dieva Vārdam. Lūk, no kurienes tika izperētas sievietes sludinātājas un viss pārējais. Šīs pasaules netīrība nāk pa tiešo no Holivudas, no vissliktākās valsts pasaulē; vairāk šķiršanos nekā visā pārējā pasaulē kopā. Saprotat? Kāpēc? Vienā no šīm dienām jūs to uzzināsi, ja Tas Kungs gribēs. Jūs ieraudzīstiet kāpēc, to nolādēto. Jūs redzat visu to šķiršanās aklumu, ar kuru sātans ir aptumšojis cilvēku acis. Mēs dzīvojam briesmīgā stundā. Es ticu, ka mūsu beigas jau ir pavisam tuvu. Viņi ir sapuvuši, sapuvuši līdz pašam saknēm.

108 Viņa parādās Atklāsmes 13. nodaļā, skaitlis trīspadsmit. Un atcerieties, tā cēlās kā jērs, reliģijas brīvība, taču pēc tam saņēma spēku no zvēra; viņam līdzīgs tēls. Un tas runāja ar visu to

varu un darīja tos pašus sapuvušos darbus, kā darīja tas zvērs pirms viņa. Un vēl stāsta, ka šis pravietojums nav par šo valsti? Amoriešu stāvoklis ir teju vai nobriedis, jo viņi tajā jau darbojas!

109 Un pat mūsu jaunais Romas pāvests, viņa galvenais mērķis ir apvienot kopā brāļus! Un fiziskajai acij šķiet, ka tieši tas ir jāizdara! Taču Dieva acīs tas ir pret Svēto Garu! Mēs nevaram sajaukties ar to. Un šajā federācijā tiks iesaukta ikviena draudze! Bēdziet ārā no tā, cik ātri vien varat! Jūs pieņemsiet zvēra zīmi, nezinādami, ko jūs darāt! Izejiet no tā!

110 Es ceru, ka garīgs prāts no uztver. Esmu pārliecināts, ka jūs to saprotat. Bet man ir jautājums, vai tur... Tik un tā uz visām valstīm tu neaizbrauksi, taču var viņiem aizsūtīt magnetafona lentes. Kaut kādā veidā Dievs satvers to prātu tur, kur ir iesēta šī sēkla. Pareizi. Un tikko kā to apspīd Gaisma, gatavs, tas pieņem Dzīvību! Kā tā sieviete pie akas, viņa sacīja: "Lūk, kur tas ir!" Viņa to uztvēra.

111 Izejiet no tā, tas ir nolādēts. "Nolādēts?" Pasakiet man, kur gan kāda, kura krita, atkal būtu piecēlusies? Pasakiet man, kur kāda piecēlās un nebūtu kritusi? Tāpēc jūs varat redzēt, ka tas ir nepareizi. Labi.

112 Amoriešu nelikumību mērs vēl nebija piepildījies, tas ir, viņiem bija jāaizkavējas un jāgaida pirms izešanas. Taču, kad amorieši piepildīja savu nelikumību mēru, tad notika garīgā izešana...tas ir, fiziskā izešana, lai vestu cilvēkus uz fizisku zemi, kurā reiz bija dzīvojuši fiziskie amorieši, saukdami to par savu zemi.

113 Un amoriešu konfesijas nelikumība, kura tik ilgi ir saukusi sevi par "draudzi", viņu nelikumības mērs ir gandrīz piepildījies.

114 Tuvojas izešana, kurā Dievs parādīs, kas ir kas; kad pati draudze, Jēzus Kristus Līgava, tiks izvesta ārā uz to Zemi, kas ir apsolīta. "Mana Tēva mājās ir daudz mājvietu, tajā vietā." Jums nevajadzēs iet uz Turieni un cīnīties, kā to darīja viņi. Tā jau ir sagatavota. Ja šis zemes telts mājoklis tiks nojaukts, mūs jau gaida cits. "Kur Es esmu, tur būsiet arī jūs." Tā varenā izešana ir tuvu!

115 Pavērojiet, kā Dievs īstenoja to izešanu, ko Viņš...kādu sagatavošanos Viņš paveica, nedaudz tajā iedziļinieties, un tad paskatieties uz šodienu. Labi. Ievērojiet, ka pirms tās izešanas "cēlās faraons, kurš nepazina Jāzepu". Saprotat? Faraons, kurš nepazina Jāzepu, nepazina Jāzepu. Ko simbolizēja Jāzeps? To garīgo daļu šajā garīgajā izešanā.

116 Tagad ceļas... Mēs esam brīvība... ("Sieva tika uzturēta laiku un laikus, un puslaiku." Taču visbeidzot cēlās faraons, diktators, kurš nepazina reliģijas brīvību, apvienojot viņus kopā. Nepalaidiet to garām. Pienāca laiks, kad, pirmkārt, bija jāatnāk tādām faraonam.

117 Un organizācijas dzīvoja zaļi, dzīvoja kā īstenajam kristietības vīnakokam piepotēts zars, taču tas joprojām nes savus sākotnējos augļus: puskailas sievietes, intelektuāli vīrieši, un noliedz Gara spēku. Taču tas dzīvoja zem kristīgās draudzes nosaukuma. Tas ir piepotēts vīnakoks. Taču šajā laikā pienāk Zemkopis, lai apcirptu to vīnakoku, kā Viņš jau sacīja, ka Viņš tā izdarīs. Un visi tie, kuriem nav augļu, tiek nogriezti un iemesti ugunī, un iznīcināti.

118 Tas izklausās šausmīgi, taču reizēm patiesība izskatās šausmīga, kā es tikko kā jums sacīju, kā Dievs izved Savus bērnus caur dziļiem ūdeņiem un staignām smiltīm, un pārējo. Tā Viņš to dara. Atcerieties, tas pods ir jāsadauza drumslās, drupatās, mazos gabaliņos, lai to pārtaisītu un izveidotu. Izskatās, ka ir briesmīgi to sadauzīt, taču tam ir jātiek šādi izdarītam, lai no jauna varētu pārtaisīt to podu, vāzi, lai ko arī tu veidotu.

119 "Tur cēlās faraons, kurš nezināja Jāzepu." Un tas bija sākuma sākums. Tas bija izešanas sākums. Un, kad tas sāka veidoties politiskās varas ietekmē, kad tas sāka veidoties, Dievs sāka sagatavot. Bija piepildījies amoriešu nelikumību mērs. Tas laiks, ko Viņš bija apsolījis Ābrahāmam, bija piepildījies, un atbrīvošanas laiks bija tuvu.

120 Un Dievs ļāva celties faraonam, kurš nezināja Jāzepu, un piedzima Ramzess. Uzreiz pēc Seti

atnāca Ramzess. Un Ramzess bija tas, kurš nezināja Jāzēpa svētības. Un viņš nezināja to garīgo pusi. Viņš bija tikai politisks ģēnijs, kurš bija varējis ar militāro spēku spēja ieņemt Etiopiju un visas pārējās valstis. Un neko citu viņš nezināja, tikai militāro spēku.

121 Un es domāju, ka, ja kāds cilvēks ir garīgs, viņš var ieraudzīt, kas notiek tagad. Mēs esam ieguvuši faraonu, kurš nezina reliģijas brīvību. Kad mūsu prezidents stājās savā amatā, viņš nezvērēja, ka viņš tic reliģijas brīvībai.

122 Kā tad ar to laiku, kad mums tur Dienvidos pacēlās jautājums par segregāciju? Kad tas Alabamas gubernators... Es gribētu parunāt ar to kalpotāju, ar to Mārtiņu Luteru Kingu. Kā gan cilvēks var būt līderis un ievest savus ļaudis nāvīgās lamatās? Ja tie cilvēki būtu vergi, tad es būtu tur, uzrotījis piedurknes, cīnītos par tiem cilvēkiem. Viņi nav vergi, viņi ir pilsoņi. Viņi ir šīs valsts pilsoņi.

123 Tas jautājums par "iešanu uz skolu". Tie cilvēki, ja viņiem ir cieta sirds un viņi tās lietas nesaprot, tad jūs nevarat viņos ielikt garīgas lietas, ko cenšas tur iedzīt ar politisku spēku. Viņiem tas ir jāpieņem, jāpiedzimst no augšas, un tad viņi tās lietas redzēs.

124 Taču šis cilvēks, ja vien es varētu ar viņu parunāt, ved šos dārgos ļaudis reliģijas vārdā uz nāvīgām lamatām, kurās aizies bojā tūkstošu tūkstoši! Viņi ne... Viņi redz tikai fizisko pusi.

125 Tas cilvēks, melnādainais brālis... Kad Luizianā notika tā lielā sacelšanās, es tur biju tajā laikā. Kad... Tas melnādainais kalpotājs, tas dārgais padzīvojušais brālis tur piecēlās un pateica, pajautāja policijai: "Vai es varu ar viņiem parunāt? Tie ir mani ļaudis." Un tas vecais kalpotājs tur piecēlās un sacīja: "Šajā rītā es gribu pateikt, ka es nekad neesmu kaunējies no savas ādas krāsas. Tādu mani radīja mans Radītājs."

126 Viņš grib, lai tieši tāds viņš paliktu. Viņš grib, lai katrs cilvēks tāds paliktu. Viņš rada baltas puķes un zilās puķes, un visvisādu krāsu puķes. Nekrustojiet tās. Nesamaisiet tās. Jūs ejat pret dabu.

127 Viņš sacīja: "Līdz šim rītam es nekad nebiju kaunējies no savas ādas krāsas." Viņš sacīja: "Kad es redzu, kā mani ļaudis saceļas un dara to, ko viņi dara šobrīd," viņš sacīja, "tas liek man par viņiem kaunēties."

Es nodomāju: "Lai Dievs svētī to balsi."

Viņš sacīja: "Jūs tikai sataisīsit problēmas." Sacīja: "Paskatieties uz tām skolām. Ja mums nebūtu skolu," sacīja, "tas būtu citādāk, bet kam šeit Luizianā ir vislabākās skolas?" Sacīja: "Paņemsim, piemēram, mūsu pilsētu, Šrivportu." Sacīja: "Tur ir skola baltajiem, tā ir veca skola. Viņi uzcēla mums citu. Viņiem nav pat neviena instrumenta, nevienas spēļu lietas bērniem, bet mums ir pilns pagalms. Un turklāt viņi uzcēla mums ļoti lielu marmora baseinu mūsu bērniem; un mums ir vislabākie skolotāji, kādi vien mums var būt." Sacīja: "Kāpēc jums gribas iet uz turieni, kad šeit mums ir labāk? Kas ar jums ir noticis," jautāja viņš.

128 Bet tie cilvēki sāka: "Ē-ē-ē!" Viņi apslāpēja to balsi. Lūk, lūdzu, saprotiet, nepareiza iedvesma.

129 Tie cilvēki bija vergi. Viņi ir mani brāļi un māsas. Ja viņi būtu vergi, tad es teiktu: "Aiziet, pievienosimies viņiem un iesim uz ielas, un protestēsim pret to." Viņi nav vergi. Viņi ir pilsoņi ar tām pašām tiesībām, kādas ir jebkuram citam. Tā vienkārši ir tāda iedvesma, kas nāk no elles, lai novestu pie miljons cilvēku nogalināšanas. Viņi sāk revolūciju. Protams, tā tas ir. Tas ir nepareizi.

130 Tiem vīriešiem un sievietēm ir viņu tiesības. Mūsu melnādainie brāļi un mūsu japāņi, un dzeltenie, baltie, melnie, un lai kādi viņi nebūtu – Dievam nav svarīga viņu atšķirīgā krāsa. Mēs visi esam cēlušies no viena cilvēka – Ādama. Taču, ja Dievs ir atdalījis mūs un iedalījis dažādās krāsās, tad tādi arī paliksim. Ja es būtu dzeltens, tad es gribētu tāds palikt, japānis vai ķīniešis. Ja es būtu melnādainis, es gribētu tāds arī palikt. Dievs mani tādu ir radījis.

131 Atklāti sakot, melnādainajai rasei ir tik daudz visa kā, kas būtu vajadzīgs baltajai rasei. Viņiem nav norūpēšanās, viņi ir garīgāki. Viņiem ir tūkstošiem lietu, ar kurām baltie vispār nevar

līdzināties. Dievs viņus ir tādus radījis.

Kas gan varētu nodziedāt labāk nekā melnādaino koris? Kur jūs ņemtu tādas balsis? Es esmu redzējis, kā viņi nāca no tām valstīm, neatšķīra labo no kreisās rokas. Trīsdesmit vai četrdesmit dažādas ciltis, bet viņi tā dzied, ka tas meistars, kas tur stāvēja, sacīja: “Es vienkārši tā nevaru.” Viņš jau gadiem ilgi bija trenējis korus, un viens dziedās oktāvu augstāk un zemāk, un visu ko tādu. Sacīja: “Paklausies to, vienkārši nevainojami, kaut arī citā valodā.” Viņi ir apdāvināti.

133 Taču, saprotiet, tam visam ir jānotiek; tas viss ir politiķa dēļ, kuru jūs, ļaudis, ievēlējāt caur saviem blēdīgajiem aparātiem.

134 Un viendien, kad tas gubernators tur stāvēja, zvērēts un tautas izvēlēts tam amatam... Un saskaņā ar konstitūciju segregācijas jautājums ir tāds, ka katram štatam var būt savs viedoklis šajā jautājumā. Viņam bija vienalga, bet viņš izlasīja konstitūciju un pateica: “Nu, skolas uzstāj uz segregāciju.” Viņiem tur ir skola, un tikai divi melnādaini bērni sagribēja iestāties tajā skolā, kaut arī viņiem bija sava koledža. Taču viņš piecēlās un pateica: “Kā...” Viņš pat izlasīja konstitūciju.

135 Un atkal pievērsoties tam puisim, kas mums ir šeit, kas nepazīst Jāzepu, brīvību. Cenšas panākt tās melnādainās balsis, taču pat nezina, ka viņus atbrīvoja tieši republikāņu partija. Pārdod par ko tādu savu pirmdzimtību, lai ievestu viņus nāvīgās lamatās, lai parādītu, ka ikvienai cilvēciskai sistēmai ir jākrīt. Pilnīgi pareizi. Un Kenedija kungs nacionalizēja to gvardi un aizsūtīja tos cilvēkus pret viņu pašu tēviem, kuri stāvēja saskaņā ar konstitūciju. Tas atkal pārkāpa konstitūciju.

136 Sacīja: “Mēs necīnīsimies. Tieši tā.” Un sacīja: “Es ceru, ka šī valsts ieraudzīs, ka mēs vairs nedzīvojam demokrātijā, bet militārā diktatūrā.”

137 Jūs zināt to seno izteicienu: “Ja dienvidnieks kļūst par demokrātu, tad tas ir uz visiem laikiem.” Tagad es vairs nezinu. Hm-hm. Protams, cilvēkam ir pietiekami saprāta, lai kaut kad atstātos. Saprotat? Lieciet mierā tos dārgos cilvēkus. Nenogaliniet tur viņus.

138 Kā tas puisis iešāva mugurā tam brālim, bet viņa mazie bērniņi un sieva bija mājās. Man ir vienalga, kas viņš ir – tas ir zemiski un aprobežoti. Tieši tā. Man gribētos būt tiesnesim šajā lietā. Hm-hm. Nošāva to cilvēku mājupceļā pie savas sievas un bērniem. Viņš bija pilsonis, viņam bija tiesības stāvēt par to, kas, viņaprāt, ir pareizi, labs cilvēks. Tā fotogrāfija laikrakstā “Life”, tas puisēns raud par savu tēti; bet kaut kāds renegāts iešāva viņam tur mugurā no slēpņa.

139 Lūk, ko jūs iegūstat, kad noraidāt Kristu. Tā tas ir. Lūk, kur ir nonākusi visa valsts, viss ir politikas varā. Tāds kauns, taču tieši to mēs gribējam. Mēs pierādījām to šajās vēlēšanās.

140 Mans mazais dēliņš šorīt man pajautāja: “Tēt, tie tēvi piligrimi, kad viņi ieradās šeit, vai viņi visi piederēja *tai* konfesionālajai draudzei? Vai viņi visi...” Sacīja: “Vai viņi bija garos apmetņos?”

141 Un es sacīju: “Nē, mīļumiņ. Viņi ieradās šeit pēc reliģijas brīvības. Tieši tāpēc viņi uz šejieni atbrauca, lai izietu no tā visa.” Vai jūs redzat, kur tas viss ir aizgājis šobrīd? Tas parāda, ka visām šīm valstībām ir jākrīt.

Man ir jāpasteidzas.

142 Es lūdzu par vienu lietu – lai brālis Martins Luters Kings ātrāk atstātos. Viņš mīl savus ļaudis, neapšaubāmi. Taču, ja vien viņš saprastu, no kurienes nāk viņa iedvesma. Kāds tev no tā būtu labums, ja tu iesi uz to skolu, bet miljoniem tavējo tur guļ miruši? Vai tad tā dēļ uz skolu ietu citādāk? Nu, ja tas būtu bada dēļ, ja tas būtu kaut kā cita dēļ, verdzības dēļ, tad cilvēks, kas atdotu par to savu dzīvību, būtu mocekļis, par cienījamu lietu, un tā būtu cienījama lieta. Taču vienkārši iešana uz skolu, es to nesaprotu. Saprotat? Es nedomāju, ka Svētais Gars tajā ir ar viņu vienisprātis. Tas ir tikai uzkurinājis cilvēkus, padarot viņus par satracinātu pūli, saprotiet.

143 Tāpat kā Hitlers izdarīja Vācijā, aizveda viņus taisni uz nāvīgām lamatām, tos dārgos vāciešus. Un tur miljardiem...tas ir, miljoniem viņu aizgāja bojā, sakrauti kaudzēs viens uz otra.

144 Tas ir tieši tas pats. Un atcerieties, es tieku ierakstīts uz lentes, vēlāk jūs to ieraudzīsiet,

varbūt pēc manas aiziešanas. Tieši tā viss notiks. Šie dārgie cilvēki tur mirs kā mušas. Sākas revolūcija, un baltie un melnādainie atkal cīnīsies un mirs kā mušas. Un kas tur paliks, kad viss beigsies? Mirušu cilvēku kaudze.

145 “Taču tur cēlās faraons, kurš nezināja Jāzepu.” Tas pats notiek šodien, ir uzcēlies cilvēks un devis zvērestu Baltajā Namā, kas savā zvērestā nezvērēja...kas nezvērēja, ka viņš tic reliģijas brīvībai.

146 Ko saka tas jaunais pāvests? Viena... Viņam ir četras lietas. Viena no tām ir apvienot kopā protestantus un katoļus. Un jebkurš intelektuāls cilvēks uzskata, ka tieši tas ir jādara. Taču saskaņā ar Bībeli tā darīt ir nepareizi. Bet Bībelē ir teikts, ka viņi to izdarīs.

Paiesimies nedaudz tālāk.

147 Tajā laikā Ēģiptē auga Ramzess. Auga viņa vara. Auga fiziskais cilvēks, Ramzess.

148 Šobrīd aug tas fiziskais cilvēks, antikrists. Caur politiku viņš jau ir ticis līdz Baltajam Namam. Reliģijā viņš ir ievadis cilvēkus tādās šaubās, ka viņi uz tā uzreiz uzķersies. Un konfesionālie līderi, praktiski visas draudzes valstī jau ir draudžu savienībā. Ramzess aug, un viņas visas savienojas kopā, un tieši tas viņiem būs. Un kas no tā sanāks? Tas izveido varu, zvēru, tieši tādu, kāds bija tas pirmais.

149 Pēc tam nāks visu to vajāšana, kuri nebūs tam pievienojušies, un boikots. Tad jau būs par vēlu, jūs jau būsi pieņēmuši zīmi. Nesakiet: “Es to izdarīšu tad.” Labāk izdariat to tagad. Ramzess auga.

150 Taču atcerieties, kamēr Ramzess pieauga spēkā Ēģiptē, Dievam tuksnesī bija Mozus. Arī viņš auga. Ramzesam bija politiskā sistēma. Dievam bija garīgā sistēma, pravieša vadībā, kas bija gatava nonākt un runāt uz tautu.

151 Viņi abi atkal aug. Vienā no šīm dienām atnāks atrisinājums. Tas laiks, kad atnāks atrisinājums, vairs nav tālu. Kā fiziskajā...kā ir teikts Rakstos: “Fiziskais simbolizē garīgo.” No tā tu neaiziesi. Te nu tas ir, tas ir tieši jūsu acu priekšā. Tā ir Patiesība. Tagad paskatieties uz draudzi, kas tiek izsaukta, ieiet spēkā. Svētais Gars nonāk, atklājas un sakārtojas Dieva noslēpumi. Saprotat? Un te nu tas ir, viņa jau ir Baltajā Namā. Un draudze savelkas kopā, āmen, ne kāda konfesija; no nelikumību gūsta, prom no amoriešiem, cilvēki, kuri ir brīvi. Ak!

152 Dievam bija Mozus, Viņa topošais pravietis. Kaut arī viņš jau bija pravietojis un bija pierādījis, ka viņam bija taisnība, un tomēr viņš bija tuksneša skolā, apslēpts no pārējās pasaules. Taču tur tuksnesī viņš tika apmācīts, sagatavots.

153 Ienaidnieki vienmēr piedāvās viņa sistēmu. Un neticība to pieņems, jo ienaidnieks ir intelektuāla zīme...

154 Lūk, atcerieties, ir tikai divi. Neaizmirstiet to. Ir tikai divi spēki. Pirmais ir Svētā Gara garīgais spēks, otrs ir velns, kas darbojas caur intelektuālo spēku. Jo tieši tādā veidā viņš ienāca Ēdenes dārzā, caur intelektuālu spēku, lai liktu Ievai noticēt intelektuālai izpratnei pretrunā Vārdam. Vēl vienkāršāk nav iespējams, to saprastu pat bērni. Saprotat? Saprotat? Un tieši tā tas ir bijis visos laikos.

155 Te nu tas ir Ēģiptē šajā rītā. Ramzesā darbojas intelektuālais spēks, atvedot viņu pie varas un izaudzinot viņu, kurš nepazīst brīvību, lai ļautu to, ko bija izdarījis Jāzeps, ko bija izdarījusi draudze sākumā.

156 Un šobrīd mēs redzam to pašu, starp draudzēm ievijas intelektuālais spēks, un tas ir pacēlies līdz garīdzniecības vadībai, kurai ir vienalga, ko saka Bībele. Viņiem ir viņu pašu sistēma, ne tas, ko saka Bībele, bet tas, ko saka draudze. Un protestanti ir iepinušies tajā visā tik ļoti, ka visas viņu grupiņas saka aptuveni: “Nu, protams. Nu, es zinu, ka šeit ir teikts šādi, taču es saku jums, ka tās dienas ir beigušās.”

157 “Izrāda ārēju dievbijību, bet spēku noraida.” Uz to norāda katra Rakstu vieta Bībelē.

158 Tagad jūs saprotat, kāpēc es gribu to ierakstīt un izsūtīt cilvēkiem. Tā stunda ir pienākusi! Patiesībai ir jāklūst zināmai! Iziešana ir pavisam tuvu! Saprotat?

159 Redziet, intelektuālā daļa izskatās pilnīga. Un tā ir pilnīga, tā ir precīza; taču pilnīga...iedvesma no sātana.

160 Un turklāt, visu laiku, kamēr tas intelektuālais Ramzess auga un cēlās tronī... Un atcerieties, viņš izauga kā Mozus brālis, saprotiet, Mozus brālis. Vienam no viņiem bija jāieņem tas intelektuālais tronis, tieši tā kā Jāzeps attiecībā uz saviem brāļiem. Un ko viņi izdarīja ar mazo Jāzepu? Izslēdza viņu no Vārda. Vārds ir Dievs. Un viņi izslēdza Vārdu un pieņēma ticības mācību. Un tagad tā ticības mācība ir augusi spēkā.

161 Ak, Dievs, lai cilvēki to ierauga! Kā lai es padaru to vēl skaidrāku? Kā lai es padaru to saprotamāku caur Rakstiem zem Svētā Gara iedvesmas, ka mēs esam klāt!

162 “Ak,” sacīsiet jūs, “nu, ja tas nāktu to pāvesta Jāņa vai no *tāda un tāda* pāvesta, vai no *tāda un tāda* bīskapa!”

Vai tad jūs neredzat, ka Dievs paņēma nenozīmīgu tuksneša iedzīvotāju?

Sacīsiet: “Kā gan viņi visi var kļūdīties?”

163 Dievs darbojas ar indivīdiem, nevis ar grupām, ar indivīdiem. Dievs atrod Savus...Atrod Savējos. Vienīgais, kas Viņam bija vajadzīgs, bija viens cilvēks, ar kuru Viņš varētu veikt darbības. Tas ir viss, ko Viņš grib – to vienu cilvēku. Viņš ir centies atrast tādus katrā periodā. Ja vien Viņš varēja atrast vienu vīru! Viņš dabūja vienu vīru Noas dienās! Vienu vīru Ēlijas dienās! Vienu vīru Jāņa Kristītāja dienās. Vienkārši viens cilvēks, tas ir viss, kas Viņam ir vajadzīgs. Soģu dienās Viņš centās iegūt vienu cilvēku, Simpsonu, iedeva viņam varenu spēku, taču viņš pārdeva to sievietei un tika padarīts akls. Soģi, tas nebija... Dievs ir tas Tiesnesis, saprotiet.

164 Redziet, šodien Viņš cenšas iegūt vienu cilvēku, kuru Viņš varētu paņemt Savā rokā, kurš runās patiesību, kurš būs bezbailīgs ar to, kurš neies uz kompromisu, kurš nebūs dogmatīķis; vienu cilvēku, kuru Viņš var turēt Savā rokā un parādīt Savu Vārdu dzīvu, un parādīt Sevi dzīvu. Es ticu, ka Viņš varētu tādu cilvēku sagatavot. Es ticu, es tam ticu, es vienkāršu ticu Bībelei pietiekoši, lai tam ticētu, ka Viņš var to izdarīt, tā tas ir, tādu, kas runātu patiesību.

165 Pēc kāda laika mēs ieraugām, pēc tam, kad viņš bija pabeidzis visas tās skolas...Tagad skatieties. Ienaidnieks kaut ko piedāvā, intelektuālais prāts, jo ienaidnieks iedarbojas uz intelektu. Un prāts apsēdīsies un to apspriedīs, un pateiks: “Nu, brītiņu uzgaidi. Vai tad nav taisnība, ka padome...”

166 Es reiz runāju ar vienu cilvēku, un viņš sacīja: “Paklausies, Billij...” (Viņš strādā sabiedrisko pakalpojumu kompānijā, jauks cilvēks.) Un viņš sacīja: “Es gribu tev kaut ko pajautāt.” Viņš sacīja: “Vai tu esi īrs?”

Es sacīju: “Tieši tā.” Sacīju: “Es tā kā no tā kaunos, un tomēr es esmu.”

167 Un viņš sacīja: “Nu ko,” sacīja viņš, “vai tad tu nezini, ka tev īstenībā...īstenībā ir jābūt katolim?”

168 Es sacīju: “Es esmu, hm-hm, oriģinālais katolis, hm-hm.” Jūs zināt, ka pirmā draudze bija katoliskā draudze.

169 Vai redzat, kur tā atrodas šodien? Tā sākās Vasarsvētku dienā, taču organizācija ir novedusi viņu līdz tam, kas viņa ir šobrīd. Paskatieties uz pentakostiem, uzreiz atgriezās atpakaļ un organizējās, un izdarīja to pašu, ko pirmā katoliskā draudze. Un šodien viņi ir gandrīz vai tikpat tālu, cik tie divos tūkstošos gadu. Un piecdesmit gados viņi ir aizgājuši gandrīz līdz tam pašam.

170 Viņš sacīja: “Vai tad tu nedomā, ka tad, kad tā ekumēnisko prātu grupa sanāk kopā un kaut ko izspriež, un visa grupa tam piekrīt, vai tad tev nešķiet, ka viņi būtu nedaudz... jo es nāku klausīties, kā tu sludini,” sacīja, “taču es tev nepiekrītu.”

171 Un es sacīju: “Vienīgais veids, kā tu vari pierādīt to, ka tava nepieņemšana ir loģiska, ir pierādīt to ar Biblii.”

Viņš sacīja: “Bībelei nav ar to nekāda sakara.”

172 Es sacīju: “Priekš tevis varbūt nav. Bet priekš manis Tai ar to visu ir sakars.” Saprotiet, tas ir Vārds.

173 Un viņš sacīja: “Vai tev nešķiet, ka vesela ekumēnisko prātu grupa varētu būt pareizāka un pārlicinātāka par šo pareizumu kā tāds viens, parasts, neizglītots puisis kā tu?” Un es sacīju: “Nu...” Sacīja: “Kāda tev ir daļa, ka tu runā pret to...pret mūsu draudzi? Kad visos tajos laikos... Kad viņiem bija pirmā draudzes padome, kā tu vienvakar par to stāstīji...” Viņš bija dzirdējis tos draudzes periodus par ekumēniskās padomes sanākšanu Nikejā, Romā un Romas katoļu baznīcas izveidošanu. Sacīja: “Vai tad tu nezini, ka tur bija tūkstošiem vīru, garīgu, Dieva sūtītu vīru, kas sēdēja tajā padomē? Un vai tad tev nešķiet, ka viņu prāts bija piemērotāks Dieva gribas iepazīšanai nekā tavs šeit, kad Dievs divus tūkstošus gadus ir pierādījis, ka tai baznīcai ir taisnība?”

174 Es sacīju: “Viņš nekad to nav pierādījis.” Es sacīju: “Ja tā baznīca ir Dieva Draudze, tad paskatīsimies, vai tā atnes to, ko toreiz nesa pirmā draudze. Paskatīsimies, kā viņa dara tās lietas, ko viņi darīja sākumā. Kad pat Bībelē ir teikts, ka 'neviens daļiņa, neviens rakstu zīme no tā nezudīs.’” Un Viņš sacīja: ‘Ikviens, kas atņems no Tā kaut vienu vārdu vai pieliks kaut vienu vārdu, viņa daļa tiks atņemta,’ vai nu tā būtu ekumēniskā padome, vai nu kas tur vēl, 'no Dzīvības Grāmatas,' viņam ir beigas.”

Sacīja: “Billij, tu vienkārši esi dīvains.”

175 Un es sacīju: “Tādā gadījumā, šķiet, reiz starp augsti stāvošiem Israēla cilvēkiem, kad viņi bija sadalījušies, kā šodien ir sadalījušies protestanti un katoļi, Izraēls gribēja palikt Izraēls.” Un es sacīju: “Mēs redzam, ka viņiem bija ķēniņš, vārdā Jošafats, taisns vīrs, kurš centās ievērot Dieva likumus. Taču tur viņiem bija arī otrs, vārdā Ahabs, kurš apprecējās ar sievieti (politika), lai mēģinātu iedraudzēties ar citu valsti, un apprecējās ar vienu no viņu meitām, ar Izebeli, un ievēda viņu Dieva tautas vidū.” To pašu darām mēs. Un ievēdot... “Un viņa kļuva par valdnieci, lika Ahabam sacīt *to* un lika Ahabam sacīt *šito* – to pašu viņi dara šobrīd.” Un es sacīju: “Pienāca atrisinājuma laiks.”

176 Viņi sagribēja apvienot abas tās draudzes, kā viņi mēģina darīt šobrīd.” Un Ahabam... Un pat Jošafats, tas organizācijas cilvēks sacīja: “Jā, tas būs brīnišķīgi. Tava tauta ir mana tauta. Mēs visi esam kristieši. Mēs visi esam ticīgi. Aiziet, sanāksim kopā.” Taču, kad viņš tika līdz izšķirošajam brīdim, viņš sacīja: “Vai tev nešķiet, ka mums būtu par to jāpalūdz? Mums ir jāapsprīžas ar To Kungu.”

Un tas sacīja: “Jā,” sacīja Ahabs.

Un tā, viņš sacīja: “Lūk, ko es tev pateikšu. Sameklēsim Tā Kunga pravieti.”

177 Taču, redziet, Ahabam bija sistēma, kura, kā viņš domāja, bija no Tā Kunga. Viņš sacīja: “Man tādu ir četri simti, apmācīti un sagatavoti.” Un viņi apgalvo, ka viņi ir ebreju pravieši, kā šodien apgalvo kalpotāju grupas.

178 Un viņi izveda tos un uzdeva viņiem jautājumu par kaujas rezultātu. Un viņi visi sanāca kopā un apvienojās, tieši tā kā šodien apvienojas ekumēniskā padome, un viņi atnāca ar šo atbildi: “Ejiet, Tas Kungs ir ar jums, jo tā zeme patiešām pieder mums. Un padzeniet no turienes sīriešus jeb filistiešus. Padzeniet viņus, jo tā zeme pieder mums.” Tas izklausījās ļoti saprātīgi. Saprotat?

179 Un tomēr Jošafata sirdī tas neskanēja īsti pareizi. Viņš sacīja: “Es zinu, ka tev šeit ir četri simti labi sagatavotu ekumēnisko kalpotāju, un viņi visi ir vienprātis, viņi pat uztaisīja pāri dzelzs ragu un sacīja: 'TĀ SAKA TAS KUNGS.' Bet vai mēs nevarētu atrast vēl kādu?”

180 Viņš sacīja: “Lai ķēniņš tā nesaka,” sacīja tas politiķis. “Lai ķēniņš tā nesaka, jo šie vīri ir izmācīti vīri. Es pats viņus apmācīju.” Tieši tā. Saprotat? Tieši tā. “Es apmācīju tos vīrus, bet ir vēl

viens, taču es viņu ienīstu.” Redzat? Sacīja: “Tas ir Miha, Imlas dēls, taču,” sacīja, “es viņu ienīstu. Viņš nav vairāk kā renegāts viņu vidū. Viņš vienmēr kliež uz viņiem. Viņš vienmēr saka man, ka man nav taisnība, bet paskaties uz manu ķēniņvalsti.” Jā, paskatieties uz to, paskatieties, kādā tā bija sajukumā.

181 Paskatieties šodien uz savu konfesiju; “izrāda ārēju svētbijību, bet spēku noliedz”. Saprotat? Ak, varbūt jūs ir par miljonu vairāk un par tūkstošiem vairāk, un labāk apmācīti vīri, bet kur jūs esat Garā? Kur ir jūs spēks, kas bija Simpsonā, kad viņš tur stāvēja, kā es nesen stāstīju? Ar visu savu lielo uzbūvi un visām tām šķiedrām, taču tajā nebija Dzīvības. Gars bija viņu atstājis. Viņš bija bezpalīdzīgs, viņu vadāja kāds puisītis, acis bija izdurts kaut kādas sievietes dēļ. Tāpat kā šodien ir draudze, kuru vada politiķi, bīskapi, vecaji un visāda veida blēņas. Vīri velk lozes, lai kaut ko sasniegtu, un visu ko tādu. Kur mēs atrodamies? Tāpēc, kad mēs nonākam līdz tam...

182 Viņi aizsūtīja un atveda Imlu...tas ir, nevis Imlu, bet Mihu, Imlas dēlu. Aizsūtīja un viņu atveda. Un viņš pravietoja un pateica viņiem, ka Ahabs tiks nogalināts, ja dosies uz turieni.

183 Un tas arhibīskaps iesita viņam pa muti. Viņš tajā bija godīgs. Viņš sacīja: “Uz kuriem aizgāja Dieva Gars, kad tas atstāja mani?”

Sacīja: “Tu redzēsi.” Hm-hm. Hm-hm.

184 Sacīja: “Ielieciet viņu cietumā, ielieciet viņu iekšējā cietumā un barojiet viņu ar bada maizi un bada ūdeni. Un, kad es atgriezīšos mierā,” sacīja, “tad es tikšu ar to biedru galā.”

185 Un Imla, zinādams, ka viņam viss ar Dievu bija kārtībā... Kāpēc? Viņa vīzija saskanēja ar Vārdu. Viņš bija pravietis, un viņa gars un viņa vīzija pilnībā saskanēja ar pravieti Ēliju. Viņš sacīja: “Ja tu atgriezīsies, tad Dievs nav uz mani runājis.”

186 Un tā, es pateicu tam puisim: “Kuram bija taisnība, vai ekumēniskajai padomei, kur sēdēja četrsimt izmeklētu vīru, kurus bija izvēlējušies cilvēki, vai arī tam vienam renegātam, kuru bija izvēlējis Dievs?”

“Nu,” viņš sacīja: “Nu, kā tad to var atšķirt?”

187 Es sacīju: “Ir jāatgriežas pie tā Projekta.” Kā lai mēs zinām, kā ir jāceļ celtne, ja mums nav projekta?

188 Ja vien viņi uz brītiņu apstātos un noskaidrotu, ka tas pravietis Ēlija bija nolādējis Ahabu un pateicis: “Suņi laizīs viņa asinis.” Un tie laizīja. Kā viņš varēja svētīt to, ko Dievs bija nolādējis?

189 Kā tu vari svētīt jebko, ko Dievs ir nolādējis? Izejiet no tā visa! Ejjiet prom no tā! Ieejjiet Kristū! Āmen.

190 Lūk, ievērojiet. Bet ienaidnieks dos priekšlikumus. Ienaidnieks kaut ko ieplānos, sagatavos to, un intelektuālais prāts pateiks: “Tas ir pareizi.”

191 Tieši tā bija ar to dārgo brāli, ar to cilvēku. Viņš sacīja: “Izskatās kā... Paklausies, tu zini, ka, ja mēs visi būtu kopā kā viena draudze, vai tev nešķiet, ka mēs būtu labākā stāvoklī nekā šobrīd, kad mēs esam tik izkaisīti?”

192 Vai tad tas neizklausās prātīgi, ja visi protestanti un katoļi varētu sanākt kopā un vienoties par kopēju pamatu? “Bet kā divi var iet kopā, ja viņi nav vienisprātis?” Kā gan varat jūs, kad viena grupa šeit netic dziedināšanai, bet otra saka, ka tam tic, vēl cita pārliet to uz pagātņi? Daži pat netic Bībelei. Un salieciet to visu kopā, un kas jums sanāks? Dievs nav sajukuma autors.

193 Pirms Dievs varēja sakārtot Savu draudzi, viņi gaidīja desmit dienas un naktis, līdz visi bija “vienā vietā un vienprātībā”. Un uz turieni atnāca Svētais Gars, lai vadītu, nevis kaut kāda ekumēniskā padome. Saprotat? Es ceru, ka jūs saprotat.

194 Ievērojiet, ka tieši neticīgais, Dieva Vārdam neuzticīgais nepievērš uzmanību tam, ko saka Vārds, bet pievērš uzmanību saviem prātojumiem. Tieši to sākumā izdarīja Ieva. Viņa paļāvās uz savu prātošanu.

195 Sātans sacīja: “Nu, paskaties, vai tad tas nav prātīgi? Es zinu, ka Vārds saka *tā*, taču nedaudz uzgaidi, vai tad nav prātīgi, ka tu būtu labākā stāvoklī, ja varētu izšķirt pareizo no nepareizā?”

“Nu, jā...” Tad viņa to pieņēma, saprotiet. Protams.

196 Tieši tā notiek ar spriedelēšanu. Lūk, neticība vienmēr sāk spriedelēt, bet ticība tam nepieskaras!

197 Vai tad tas izskatījās saprātīgi mūsu ticības tēvam Ābrahāmam, kurš ir mūsu ticības tēvs, un mēs esam viņa bērni, “būdami Kristū”. Vai tad tas izskatījās viņam saprātīgi, ka sešdesmit piecus gadus vecai sievietei (un viņš bija dzīvojis ar viņu visu...kopš viņa bija meitene), ka viņai piedzims bērns? Un, kad viņai bija simts jeb deviņdesmit gadu, bet viņam bija simts, un vēl joprojām tā bērna nebija. Vai tad saprātīgums... Ievērojami ārsti un zinātnieki izmeklēja Sāru, pateica: “Nu, viņas klēpis jau ir izžuvis. Piena vēnas ir izkaltušas jau pirms četrdesmit gadiem. Viņas sirds tādā vecumā...viņa nespētu dzemdēt.” Nu, tā ir tikai spriedelēšana.

198 Bet Ābrahāms to visu noraidīja! Viņš nešaubījās par Dieva apsolījumu caur neticību. Pretēji saprātīgajam, viņš neapšaubīja Dieva apsolījumu, nebija nozīmes, kas tur bija. Jo viņš uzskatīja, ka Dievs ir spējīgs izdarīt visu, ko Viņš bija pateicis, ka izdarīs.

199 Nu, kur tad ir Ābrahāma bērni šajā rītā? Jūs, kalpotāji, kuri baidāties, jūs baidāties par savu maizi un ūdeni, ka būsiet uz ielas, ja iziesiet no tās Bābeles. Kur ir jūsu ticība? Dāvids sacīja: “Reiz es biju jauns, bet tagad esmu vecs. Es nekad neesmu redzējis, ka taisnais būtu aizmirsts vai ka Viņa Dzimums ubagotu maizi.” Nebaidieties! Palieciet uzticīgi Kristum.

200 Taču neticība pieķeras prātošanai. Tieši to tā izdarīja. Vai tagad jūs to saprotat? Neticība paļaujas uz prātošanu, uz tām lietām, kas pastāv šobrīd. Ticība to nedarīs.

201 Ticība skatās uz Vārdu, un ticība nostājas uz neizkustināmas klints – uz Dieva mūžīgā Vārda. Āmen! Ticība neskatās uz prātojumiem. Mani neuztrauc, cik ļoti jūs varat parādīt, ka tā būtu labāk. Ja Vārds saka: “Nē,” tad ticība balstās uz to. Tā ir tā svētnīca, kur mājō ticība.

202 Es gribu šajā rītā pajautāt jums, luterāņi, jums, baptisti, un jums, katoļi, un jums, lai kas arī jūs nebūtu, ļaudis no konfesijām pa visu pasauli. Kā jūs varat balstīt savu ticību uz savas konfesijas, kad tā ir pretrunā Vārdam? Kas jums tā ir par ticību? Jums ir spriedelēšanas spēks, nevis ticība. “Jo ticība nāk no dzirdēšanas.” Vai no ekumēniskās padomes dzirdēšanas? Kā jūs varat sacīt... Ko tādu var atrast tikai vecos sieviešu kalendāros, taču jūs nekad neatradīsiet to Dieva Vārdā.

203 “Ticība no dzirdēšanas, un dzirdēšana no Dieva Vārda.” Āmen! Kā cilvēks var sacīt kaut ko pret To, un pateikt, ka tas ir Dieva Vārds? Ja jau “debesis un zeme zudīs, bet šis Vārds nezudīs”?

204 Ticība atrod Vārdu, savas miera vietas svētnīcu. Tā virzās līdz tās mūžīgās klints, Jēzus Kristus, Vārda virsotnei, un apguļas un atdusas tur. Lai vēji gaudo, lai vētras ārdās, tā atrodas mūžīgā drošībā. Viņa balstās tieši tur – uz tā Vārda, lūk, kur balstās ticība, neviltota kristīgā ticība. Tās atbalsta vieta ir Vārds, jo viņa zina, ka Dievs vienmēr pierādīs Sevi kā pārāku par ikvienu Savu ienaidnieku. Nav svarīgi, cik slikti tas izskatās, vai cik ļoti ir ienākuši ienaidnieki, un cik ļoti izskatās, ka tu esi sakauts – ticība joprojām zina.

205 Lūk, jums, slimie cilvēki. Ak, kā man gribētos, lai tas trāpa mērķī! Kad jūs uztverat to ticību, ka jūs tiksiet dziedināti, visi apstākļi, viss pārējais, visas zīmes, visi simptomi var norādīt, ka tu mirsti, bet tu nekustēsi ne no vietas! Viņas atbalsta vieta ir Dieva Vārda svētnīcā, kad ticība, neviltota ticība iemājo tur. Lūk, nevis liekuļota ticība, nevis cerība, bet ticība. Cerība ir šeit ārpusē, cerot, ka tiks iekšā. Ticība jau ir iekšā, skatās ārā un saka: “Tas ir izdarīts!” Saprotat? Lūk, kas ir ticība. Lūk, kur ticība atrod savu miera vietu, jo viņa zina, ka Dievs nekad, nekad neļaus ienaidniekam jāt uz Tā. Viņš nekad nav ļāvis. Ticība to zina, tāpēc...neskatoties uz to, kā tas izskatās.

Noa zināja, ka tas šķirsts turēsies virs ūdens. Saprotat? Protams, zināja.

Daniēls zināja, ka Dievs var aizvērt lauvu rīkles.

Tie ebreju bērni zināja, ka Dievs var apslāpēt uguni.

206 Jēzus zināja, ka Dievs Viņu atkal augšāmcels, jo Vārds sacīja: “Es neatstāšu Viņa dvēseli ellē un neļaušu Manam Svētajam piedzīvot trūdēšanu.” Viņš zināja, ka trūdēšana sākas pēc septiņdesmit divām stundām. Viņš pateica: “Trīs dienu laikā Es atkal augšāmcelšos.” Saprotat? Tā ieņēma savu mūžīgo miera vietu Dieva Vārda svētnīcā, un tur nu viņa stāvēja.

207 Prātošana centīsies no visa spēka, lai atzītu: “Nu, šī sistēma noteikti ir labāka. *Tas* ir *tas*.” Tā izskatās labāka, jo tu skaties ar intelektuālo prātu. Tu vari pierādīt prātojumus, bet ticību pierādīt nevar, jo, ja to varētu pierādīt, tad tā vairs nav ticība.

208 Taču ticība zina tikai Vārdu un apsolījumu, un viņa skatās uz to, ko tu neredzi. “Ticība ir ceramo lietu būtība, pārliecība par neredzamām lietām.” Tu nevari izspriest. Es nevaru pierādīt, kā tas notiks. Es nezinu, kā tas notiks. Es to nezinu, taču es ticu tam. Es zinu, ka tā *tas* ir, jo tā pateica Dievs. Jautājums ir izšķirts.

209 Tieši tāpēc es zinu, ka *Tas* ir pareizi. Es zinu, ka Vārds ir pareizs! Es zinu, ka šis Vēstījums ir pareizs, jo *tas* ir Vārdā. Un es redzu dzīvo Dievu, kurš virzās Tā vidū, lai pierādītu. Mēs esam tuvu iziešanai, noteikti.

210 Pat nāve nevar izsvārstīt ticību. Cilvēks var stāvēt pašā nāvē...pašas nāves priekšā un gaviļēt par augšāmcelšanās uzvaru. Pāvils: “Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara?” Saprotat? “Jo Kristus ir augšāmcēlies, un tie, kas ir Kristū, celsies Viņa atnākšanā līdz ar Viņu.” Saprotiet, to nevar izmainīt. Jā.

211 Ticība padara Dieva Vārdu par savas mūžīgās miera vietas svētnīcu. Tā atrodas Dieva Vārdā.

212 Un vēlreiz pievērsīsim uzmanību... Nu, mēs tikai nedaudz aizkavēsimies, apmēram divdesmit piecas minūtes, ja jūs neesat pret. [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.”] Es gribu tikai nedaudz paturpināt šo lentu.

213 Ievērojiet, ķēniņš, tas jaunais ķēniņš, kurš cēlās, kurš nepazina Jāzepu – kāda bija viņa pirmā intriga, lai iznīcinātu Israēla spēku? Tie bija viņu bērni. Vai pareizi? Viņš centās iznīcināt viņu bērnus. Un tā, klausieties uzmanīgi. *Tas* pats velns citā valdīšanas formā mēģināja iznīcināt vienīgo Dieva Dēlu. Saprotat? Jau sākumā tikt vaļā no bērniem, pirms tie izaugs. Velns ir īsteni gudrs, viltīgs putns. Viņš zina, kā to satriekt, pirms *tas* vēl sākas. Viņš to zina. Saprotat?

214 Un vienīgais, ko var izdarīt, lai viņu uzvarētu, ir paļauties uz Kristu un pazemoties, un ļaut Viņam vest tevi. Saprotat? Nekā citādā veidā tu nekad to neizdarīsi. Tavi intelektuālie spēki to neizdarīs. Tev ir tam jātic, vienkārši jāpaļaujas uz Viņu. Viņš ir Gans. Tā nav aitu darīšana, kā aizdzīt vilku, tā ir Gana darīšana; taču aitām ir jāstāv kopā ar Ganu, lai būtu drošībā. Lūk, kur ir mana drošības zona, tā ir Kristū, bet Kristus ir Vārds. Tā ir tā drošības zona.

215 Ievērojiet, velns Ramzesa, ķēniņa veidolā, pirmā lieta, ko viņš izdarīja, bija tikt vaļā no bērniem tos nonāvējot fiziski. Un tikko kā piedzima Dieva Dēls... Viņš bija aizgājis no Ēģiptes, jo Dievs iznīcināja Ēģipti, nolādēja to, kopš tā laika tā vairs nav cēlusies. Pēc tam viņš bija Romā; sātans pārvietoja savu troni uz Romu. Un pirmā lieta, ko izdarīja Roma, lai iznīcinātu to visu, lai būtu pārliecināta... Ko velns mēģināja iznīcināt tajā Romas sistēmā? Pirmkārt, Dieva Dēlu. *Tas* pats velns!

216 Un šodien viņš ir izdarījis to pašu zem gara zīmes, lūk, reliģisks, uzdodamies par kristietību, bet ņem mūsu meitenes un apprecina tās ar katoļu puisiem, un liek tām audzināt bērnus par katoļiem, lai vājinātu otras puses spēku. Lūk, kur ir jūsu ļaunais gars. Lūk, kur ir jūsu velns, kas sēž uz septiņiem pakalniem, valkā trīskāršu kroni, tik glums un viltīgs, gudrs, intelektuāls kā čūska; čūskas dzimums, viņa bērni, lieto tos pašus intelektuālos paņēmienus.

217 Paskatieties. Toreiz tajās abās reizēs viņi nogalināja bērnus. Kā viņi nogalināja tos bērnus? Divas reizes... Un tā, atcerieties, paskatieties uz tām divām reizēm un tad uz trešo. Saprotat?

Pirmajās divās reizēs viņš nogalināja bērnus fiziski. Bet šajā pēdējā reizē viņš dabū tos bērnus un nogalina viņus ar garīgu nāvi, apprecinot, ar jauktu laulību.

218 Vai tad to pašu neteica Daniēls par to dzelzs un māla ķēniņvalsti, ka viņi sajauks tās sēklas, cenšoties salauzt citu cilvēku spēku? Un tieši to viņi dara, un šobrīd viņi jau ir to sasnieguši. Viņi ir dabūjuši tur iekšā prezidentu. Lūk, nākošais, kas ir jāizdara, ir jāieliek kardināls. Jāieliek viss kabinets, un ko jūs darīsiet tad?

219 Nākamā lieta, ko viņi darīs, viņi paņems savu naudu un apmaksās Savienoto Valstu parādu, un aizņemsies no baznīcas, un tad jūs esat pārdoti. Jā. Lūk, šodien mēs dzīvojam, apmaksādami savus ārējos parādus ar to nodokļu naudu, kas tiks iekasēta tikai pēc četrdesmit gadiem. Naudas mums vairs nav, taču tā ir baznīcai. Vai tad Bībelē nav teikts, ka “viņa bija greznojusies ar zeltu un...”? Un, ak! Taču jūs...

220 Lūk, kā viņa dara, saprotiet, apprec jūsu meitas, tās meitas apprec jūsu dēlus, izaudzina jūsu bērnus par katoļiem, precīzi, nogalina viņus ar garīgu nāvi. Vai tad Bībelē nav teikts, ka “Viņš noliks viņu uz pasaulīguma gultas un nogalinās viņas bērnus ar garīgu nāvi”? Atklāsmes 17. nodaļa. Saprotat?

221 Tas vienmēr ir Vārds. Mani neinteresē, uz kurieni jūs ejat, tas joprojām ir Vārds. Tam ir jāiederas tajā visā kopainā. Ja tas neiederas, tad tas nav Vārds, tas nav Vārds. Ja nevarat tam izsekot viscaur Bībelē, tad tas ir nepareizi.

222 Paskatieties. Viscaur tajā laikā Dievs mācīja Savu kalpu Savam darbam. Apmācīja viņu ārpus viņu redzesloka, ārpus viņu plāniem, viņu shēmām. Vai jūs to uztverat? Dievs gatavoja cilvēku Savam mērķim ārpus viņu organizācijas sistēmas. Viņš vienkārši ļāva visam iet tā, kā tas gāja. Ļāva viņam apprecēties un iegūt sievu un bērnus, dēlu Geršomu. Viņš dzīvoja diezgan labu dzīvi, viņš bija tur svētīts. Taču visu to laiku Viņš gatavoja viņu, apmācīja viņu.

223 Toreiz Dievs un Viņa ienaidnieks darīja to fiziskajā, tieši tā kā tagad Dievs un Viņa ienaidnieks dara to garīgajā. Viņi tika nogalināti ar fizisku nāvi, bet tagad ar garīgu nāvi. Saprotat? Dievs gatavoja fizisko cilvēku, Savu pravieti, iešanai uz Ēģipti. Bet sātans gatavoja Ramzesu, savu fizisko cilvēku, saprotiet, gatavoja fizisko cilvēku (kam?) nogalināt vai apvienot visus ēģiptiešus un ebrejus kopā, likt viņiem joprojām būt kalpiem.

224 Tieši tāpēc prātam ir tik grūti domāt pret izglītības sistēmu, kura var pierādīt savus argumentus. Saprotat? Tā tas ir. Prāts vienmēr ies uz izglītību. Intelektuālais un apķērīgais prāts to pat neredz.

225 Vai esat redzējuši Sesila Demila filmu “Desmit baušļi”? Man šķiet, ka daudzi no jums ir redzējuši. Es neticu iešanai uz kino un visam kam tādām, taču es iesaku šo filmu draudzei, ja kāds... Ja viņiem būtu tikai kas tāds, kas gribētu to noskatīties... Ja viņi gribētu to noskatīties, viss kārtībā, jo es neļautu... Sākumā aizgāja daži mani brāļi; viņi atnāca un man izstāstīja. Es jau vairākus gadus neko nebiju tādu skatījis. Visbeidzot es aizgāju tepat, kad to rādīja tajā kino automobilistiem. Es to noskatījos, es redzēju, kāda tā ir. Tad es pateicu draudzei: “Ja gribat aiziet un paskatīties, viss kārtībā.” Tur nu tā bija. Tā bija jauka, brīnišķīga.

226 Bija redzams, kāds bija tas velna triks, cik viņš tur bija viltīgs; kā viņš tur ienāca, lai nogalinātu tos bērnus. Un kā tas intelektuālais prāts uztvēra to un noticeja tam, jo viņi varēja to redzēt! Tas bija saprātīgi. Ak, kā Dievs visu laiku gatavoja Savu pravieti! Un kā Ēģipte gatavoja politikā to Ramzesu varas pārņemšanai! Un tad viendien sākās tas lielais strīds starp intelektuālo un garīgo spēku. Un Ramzess ar visiem saviem dieviem stāvēja tur ārā un ielēja ūdeni, lai svētītu Nīlas dievu. Dievs viņu satrieca, un no viņa iztecēja asinis. Viņam bija... Ak, es nodomāju, ka tas bija satriecoši, saprotiet, ieraudzīt, kas notika. Ak!

227 Tagad skatieties. Intelektuālais vienmēr sāk spriedelēt, un tas nespēj ieraudzīt garīgo pusi, jo tas ir intelektuāls. Ak, to nav spējuši ieraudzīt nevienā citā laikā! Viņi nespēj ieraudzīt to tagad.

228 Viņi nespēja ieraudzīt to Ēlījas dienās. Kā tas vecais pravietis ar mataino seju varēja...

Lai Dievs man piedod, ka es saku ko tādu. Taču es daru... Un Dievs zina, ko es cenšos izdarīt...padarīt to pēc iespējas ērmīgāku, lai jūs varētu ieraudzīt Dieva Garu.

229 Kā sacīja Pāvils: “Es nenācu pie jums ar burvīgiem vārdiem un gudrību, lai jūsu prāti neieslīgtu gudrībā; bet es nācu pie jums ar Svētā Gara spēku, lai jūsu...jūsu cerība un paļaušanās nebalstītos cilvēka gudrībā, bet Jēzus Kristus augšāmcelšanās spēkā.”

230 Lūk, kāpēc es padaru to tik ērmīgu, sacīdams, ka tam varenajam, dievbijīgajam pravietim bija “mataina seja”, jo viņš droši vien izskatījās briesmīgi, stāvēdams blakus labi ģērbtam priesterim un saukdams sevi par Dieva vīru.

231 Paskatieties uz viņiem. Ar intelektuālo prātu jūs redzētu tā priesteru svētumu. Jūs ieraudzītu turbānu uz viņa galvas un aplikto...un efodu šeit viņam uz krūtīm. Jūs varētu redzēt svaidījuma eļļu, fiziski, uz viņa bārdas, kas notecēja līdz viņa apmetņa vīlēm. Jūs redzētu, kā deg upurēšanas uguņi un ka visi rituāli ir savās vietās. Un tā, tieši tam pievērstos dabiskais prāts.

232 Tieši to viņi cenšas izdarīt šodien, acs, vārti uz dvēseli. Taču, saprotiet, garīgā acs aiz tās acs!

233 Viņi skatījās, kā tur stāvēja tas vecais matainais vīrs, ar spalvainām krūtīm un ietinies lielā aitādas gabalā, ar jostu uz gurniem, droši vien ar basām kājām un kārnām rokām, ar *šādi* nokarājušos miesu; un balta, plīvojoša bārda pa visu seju, un līka nūja rokās, stāv tur. Taču garīgā acs redzēja, kā tur virzās Dieva spēks, jo tas bija precīzi saskaņā ar Vārdu. Ne tas, ko redz intelekts, bet tas, ko redz garīgā acs!

234 Un fiziskā acs šodien redz burvīgo baznīcu, sadraudzību ar pilsētas mēru vai ko nu vēl tajās konfesiju organizācijās. Bet viņi nespēj ieraudzīt Svētā Gara spēku, kad tas var augšāmcelt mirušos un dziedināt slimos. Un kā... Saprotat? Viņi skatās un viņi vēro Holivudu, un viņi vēro cilvēkus uz ielas.

235 Šodien sievietes domā: “Nu, tā sieviete, Sjūzija, viņa pieder draudzei. Viņai ir īsi apgriezti mati. Viņa lieto kosmētiku. Viņa patīk visiem pilsētā.”

236 Bet interesanti, kā ir Debesīs? Saprotat? Kad tas ir pret Vārdu, Dievs nevar to apstiprināt. Tad Viņš apstiprinātu to pret Sevi, tad Viņš noliegtu Savu Vārdu. Bet lai ir zināms – Dievs nekad to nedarīs, kaut arī debesis un zeme zudīs! Sieviete ar apgrieztiem matiem Dieva acīs ir lāsts, vai arī sieviete, kas apģērbj apģērbu, kas ir piederīgs vīrietim. Saprotat? Garīgā acs to uztver; viņi dzīvo tai nākamībai. Dabiskais prāts dzīvo, lai spriedelētu par šīs dienas miesīgajām lietām.

237 Un tā, ievērojiet, Dievs to darīja, un tomēr cilvēki to nezināja. Miesīgais prāts paļāvās uz spriedelējumiem. Dievs šobrīd aicina uz garīgu izešanu. Toreiz Viņš aicināja Savu tautu uz fizisku izešanu, šodien Viņš aicina uz garīgu izešanu (ko?) Savus izredzētos, tikai Savus izredzētos!

238 Lūk, Ēģipte nespēja ieraudzīt, ka Israēlam bija taisnība, kaut arī jēra asinis bija uz durvju ailēm un pārsedzēm, un viss pārējais, kas notika.

239 Un Dievs bija tur, virzoties Savā pravietī un uzklāstot cilvēka vārdus. Tikko kā viņš tur nostājās un paņēma spieķi, uz kura viņš balstījās, un izstiepa to uz austrumiem, un pateica: “Lai atnāk mušas un lai tās pārklāj ēģiptiešus.” Un aizgāja atpakaļ.

Un visi sacīja: “Nekas nenotika. Nekas nenotika.”

240 Bet pēc maza brītiņa droši vien sāka riņķot liela zaļa muša. Pēc brītiņa tur varbūt jau bija kāds kilograms uz kvadrātmetru, cilvēks bija izteicis radību, un tā uzradās.

241 Lūk, tur stāvēja tas intelektuālais Ramzess, kurš bija pret...loti reliģisks cilvēks, bet viņš bija pret dzīvā Dieva Garu. Un dabiskais prāts redzēja tikai Ramzesu, bet garīgais prāts redzēja apsolījumu un redzēja, kā tas piepildās.

242 Nu, ja Jozua un Kālebs spēja pateikt par šiem amalekiešiem un hetiešiem un jebusiešiem, it kā viņu tur nebūtu, kaut arī viņu bija divas, trīs vai četras reizes vairāk... Bet dabiskais prāts Kadeš-

Barneā, kad atnāca tie izlūki, pateica: “Ak, mēs nevaram to izdarīt. Mēs... Viņu ir pārāk daudz! Nu, mēs...mēs esam kā sienāži viņiem blakus.”

243 Taču Kālebs un Jozua redzēja Dieva apsolījumu un sacīja: “Mēs esam vairāk kā spējīgi to izdarīt.” Kāpēc? Viņi skatījās uz to, ka Dievs pateica: “Es dodu jums to zemi.” Saprotat? Miesīgais prāts to neuztver. Garīgais prāts to uztver.

244 Bet kāpēc? Es gribu jums kaut ko pajautāt. Kāpēc ēģiptieši to visu neredzēja? Tāpēc ka viņi nebija izredzēti. Pirms tas notika, Dievs bija pateicis Ābrahāmam. (Saprotiet to, jūs, guļošā draudze!) Pirms tas notika, Dievs bija pateicis Ābrahāmam: “Tavs dzimums būs piedzīvotāji Ēģiptē četrsimt gadus, bet Es viņus izvedīšu.” Tieši tāpēc viņi to redzēja, jo viņi bija izredzēti to ieraudzīt. Viņi ir tā izvēle. Israēls bija izredzēts redzēt Dieva zīmi, un viņi izgāja no Ēģiptes, kurā neticīgie aizgāja bojā!

245 Un šodien Dievs aicina Savus izredzētos, garīgo Ābrahāma dzimumu caur to ticību, kas viņam bija Dieva Vārdam. Vai tad jūs neredzat garīgo Dzimumu šodien? Viņi neskatās uz intelektuālo draudzi, viņi redz Vārdu. Un viņi tika izsaukti no tām lielajām konfesijām uz Jēzus Kristus klātbūtni. Āmen. Vai tas ir skaidrs? Vai jūs to sapratāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.”] Labi. Iesim tālāk. Tikai izredzētie!

Visvisādi doktori, viņi to neredz. Viņi nebija izredzēti.

246 Un atcerieties, tā izredzētība, kas šobrīd tuvojas, tā nav vienkārša aiziešana uz kādu citu valsti, tā ir aiziešana uz Godību, kur viņu vārdi ir ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā. Tas nav ar dabiskā dzīvnieka, jēra starpniecību, kas izveda Israēlu, kad viņi varēja atkrist no tā un atgriezties atpakaļ. Taču no šī te nevar. Tas notiek zem Dieva Jēra Asinīm, kurš tika nokauts pirms pasaules radīšanas. Un viņu vārdi tika ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā pirms pasaules radīšanas. Un viņi ir tur, izredzēti. Un, kad šī Gaisma viņus šādi apspīd, tās konfesionālās sienas no viņiem atkritīs, un tur nu viņi iznāks. “Izejiet no viņu vidus,” saka Svētais Gars šajās pēdējās dienās. “Nepieskarieties viņu nešķīstajām lietām. Es būšu jums Dievs; jūs būsit Man dēli un meitas.” Un tā, skatieties.

247 Israēls vēroja. Viņi zināja, ka Dievs darbojas ar Savu pravieti, viņi... Pie viņiem nāca Vārds, un viņi nāca to skatīt, un viņi to redzēja.

248 Un tā, intelektuālā zīme, šobrīd mēs to redzam, ka viņi tic savām organizācijām. Viņi joprojām atrodas savās ticības mācībās. Kaut arī viņi...

249 Tieši tāds bija Bileāms, kurš uzkāpa tajā pakalna virsotnē, kur atradās Israēls. Tur bija Israēls, nevis valsts, vienkārši klejojoša tauta, un viņi bija vainīgi! Un Moābs, viņu brālis, intelektuālis, organizēts vīrs, uzkāpa pakalna virsotnē kopā ar to bīskapu jeb pravieti, kurš pie viņiem bija, un uzcēla altāri, un pienesa tādu pašu upuri. Taču viņš nespēja ieraudzīt uguns stabu un satriekto Klinti Israēla vidū.

250 Tāpat tas ir šodien. Intelektuālais prāts skatījās uz tur stāvošo slavenību. Viņi nespēja ieraudzīt to satriekto Klinti. Pat pats bīskaps nespēja ieraudzīt Svētā Gara spēku un Ķēniņa saucienu no metnē. Viņiem neizdevās to ieraudzīt.

251 Lūk, tas pats atkal notiek šodien. Dievs izsauc Savus izredzētos cilvēkus, un viņi jau ir izredzēti. Un kam viņi ir izredzēti? Augšāmcelšanai. Un kāda veida zīmi Viņš tiem rāda? Augšāmcelšanās zīmi.

252 Ko Viņš rādīja viņiem toreiz? Atbrīvošanas zīmi, lai atbrīvotu viņus no gūsta, spēka zīmi, kas varēja aizvērt debesis, tas ir, aptumšot debesis.

253 Un šobrīd Viņš rāda Sava Dēla augšāmcelšanās spēku, kurš dzīvo viņu vidū, lai augšāmceltu viņus no šī kapa un kapsētas, kurā mēs atrodamies, uz to Zemi, kuru Viņš mums ir apsolījis. Augšāmcelšanās zīme, izsauc arī no garīgās Ēģiptes un garīgās Bābeles, zinot...

254 Tagad atļaujiet man to pateikt mierīgāk, lai jūs to uztvertu. Darīdams to caur to pašu sistēmu, kuru Viņš izmantoja sākumā; Viņš dara to pašu, padarot aklas neticīgo acis, atvērdams acis

ticīgajam. Un ievērojiet, politika dara to tajā intelektuālajā pusē, politika un draudze, politika un valstis, viss pārējais; bet tā otra puse viņiem ir aizvērtā, tā ir garīga lieta.

255 Dievs paņēma vienu cilvēku tuksnesī, apmācīja viņu un atveda viņu atpakaļ, un paņēma visu savās rokās, un izveda tautu. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Viņš nevar izmainīt Savu programmu. Viņš ir Dievs. Viņš nekad nedarbosies ar kādu grupu; Viņš nekad nav tā darījis. Viņš darbojas ar indivīdu, tā Viņš ir darījis un tā Viņš darīs. Un Viņš ir apsolijs Maleahijas 4. [3.] nodaļā, ka Viņš to darīs. Tā tas ir. Tā ka tas ir Viņa apsolijs, kas Viņš bija...apsolijs par to, ka Viņš izdarīs to, ko Viņš ir pateicis, un te mēs esam. Kādiem laimīgiem cilvēkiem mums ir jābūt! Dod viņiem zīmi caur Savu apsolišo Vārda zīmi, apsolišo Vārdu. Viņš apsolijs, ka Viņš to izdarīs, un viņi...“atjaunos cilvēku ticību, cilvēku sirdis atpakaļ uz sākotnējo Vasarsvētku dienas tēvu ticību”. Viņš apsolijs to izdarīt, parādīdams Savas zīmes.

256 “Un kā bija Sodomas dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls.” Kāda veida zīmes redzēja draudzes Sodomā? Ko redzēja intelektuālā draudze? Dīvus sludinātājus. Bet ko redzēja garīgā draudze, izredzētie, Ābrahams un viņa grupa? Viņi redzēja Dievu, izpaustu miesas ķermenī, cilvēka miesā, kurš varēja izšķirt garu un pateikt, ko aiz Viņa muguras runāja Sāra. “Kā bija Lata dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls.” Mēs redzam, ka Svētais Gars dara mūsu vidū to pašu, darbodamies cilvēka miesā. Ir pienākusi tā stunda. Saprotat? Mēs jau esam klāt, draugi. Tas ir viss. Iziešana ir sākusies.

257 Taču tagad ieklausieties. Kādā veidā Viņš izdarīja to toreiz? Ieklausieties un ieslēdziet savu garīgo domāšanu. Lai Svētais Gars tagad vienkārši noņem to veco vienaldzības apsegu, un skatieties uzmanīgi. Ja Dievs kādreiz pieņem lēmumu kaut ko izdarīt kādā konkrētā veidā, tad Viņš nekad to nevar izmainīt.

258 Ēdenes dārzā, kad Viņš sagribēja cilvēku izpirkt un atvest atpakaļ sadraudzībā, Viņš pieņēma lēmumu – tās bija Asinis. Viņi ir izmēģinājuši izglītību, ir izmēģinājuši konfesiju, ir izmēģinājuši nacionalizāciju un visu pārējo, taču tas nedarbojas. Ir tikai viena vieta, kur Dievs satiksies ar cilvēku – tā ir zem izlietajām Asinīm, kā tas bija Ēdenē. To nevar izmanīt. Vienīgā vieta, kur Dievs satikās Ījaba dienās, bija zem upurjēra. Vienīgā vieta, kur Viņš satikās Israēla dienās, bija zem upurjēra, kā Viņš bija darījis Ēdenes dārzā, zem upurjēra.

259 Vienīgā vieta, kur Viņš satiekas šodien, neatrodas konfesijā; tās strīdas un cīnās viena ar otru; tas nav baznīciskumā – viņi joprojām rīkojas tieši tāpat; tas nav intelektuālismā – viņi ir pavisam sapinušies. Bet tas ir zem tā Jēra Asinīm, katrs ticīgais var satīties sadraudzībā, kur atrodas Dzīvība.

260 Iziešanas dienās Dievs izvēlējās...Viņš izsauca grupu. Un no tās grupas... Es gribu, lai jūs kaut ko ievērojat. Viņam bija tikai divi, kuri aizgāja uz apsolišo zemi. Ko Viņš izvēlējās, lai viņus izvestu? Vai politiku? Vai organizāciju? Viņš izvēlējās pravieti ar pārdabisku uguns staba zīmi, lai cilvēki nekļūdītos. Tas, ko pateica pravietis, bija patiesība. Dievs nonāca uguns stabā un apstiprināja Sevi, parādīja Savu Vārdu. Vai pareizi? Tieši tā Viņš īstenoja Savu pirmo iziešanu. Viņa otrā iziešana...

261 Dievs vienmēr ir “trijos”. Viņš ir pilnīgs trijos. Jūs visi esat ievērojuši, kā es sludinu, tie vienmēr ir trijnieki un septītnieki. Hm-hm. “Septiņi” ir pabeigtība, “trīs” ir Viņa pilnība. Pirmais, otrais un trešais rāviens, un, ak, viss, pilnīgi viss. Saprotat? Taisnošana, svēttapšana, kristība ar Svēto Garu. Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Viss! Saprotat?

262 Paskatieties, ko Viņš izdarīja pirmajā iziešanā. Viņš sūtīja pravieti, svaidītu ar uguns stabu, un Viņš izsauca to tautu. Tā bija Viņa pirmā iziešana.

263 Un, kad tuvojās Israēla laika beigas, Viņš atkal atsūtīja Dievu-Pravieti ar uguns stabu. Jānis redzēja, kā tas nonāca no debesīm kā balodis. Un Viņš sacīja: “Es eju pie Dieva, un Es atgriežos pie Dieva.”

264 Pēc Viņa nāves, apbedīšanas un augšāmcelšanās Sauls no Tarsas savā ceļā uz Damasku

ieraudzīja to pašu uguns stabu. Un viņš, būdams ebrejs, labi apmācīts Vārdā, sacīja: “Kungs, kas Tu esi?” Viņš zināja, ka tas ir Tas Kungs, tas uguns stabs. Viņš bija ebrejs. Viņš sacīja: “Kas Tu esi?”

Un Viņš sacīja: “Es esmu Jēzus.”

265 Otrā iziešana, Viņš atsūtīja svaidītu Pravieti, kas bija Viņa Dēls, Dievs-Pravietis. Mozus sacīja, ka Viņš būs Pravietis, un Viņam bija uguns stabs, un Viņš darīja brīnumus un zīmes. Un tieši tas Pravietis pateica, ka: “Ikviens, kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs.”

266 Un, lūk, to pašu Viņš apsolīja iziešanā pēdējās dienās, un Viņš nevar to izmainīt. Un caur zinātniskiem pierādījumiem, caur Gara liecību, caur Gara darbiem mēs šodien to redzam, varena uguns stabs virzās mūsu vidū; un Jēzus Kristus augšāmcelšanās brīnumi un zīmes izsauca cilvēkus no konfesionālisma uz Jēzus Kristus klātbūtni, lai dzīvotu...aizietu uz to Zemi. Tur nav nekādas kļūdas, draugi; tas nav tas, ko saku es; es esmu vienkārši jūsu brālis. Taču tas ir tas, ko jums pierāda Dievs, tieši tas padara to par patiesību. Tas pats uguns stabs, kuru Viņš lietoja tām divām citām iziešanām, Viņš ir atsūtījis to šodien jūsu vidū un pierādījis to zinātniski. Kā jūs zināt, laikraksts “Life” publicēja to pagājušajā mēnesī, kur...

267 Cik daudzi no jums bija šeit un dzirdēja, kā es sacīju, ka tas notiks, vēl pirms tas notika? Man šķiet, ka gandrīz ikviens draudzē.

268 Te nu tas ir. Viņi to visu neizprot. Zinātnieki mēģina... meklē visus, kas ir to nofotografējuši, “piramīdveida mākonis divdesmit sešu jūdžu augstumā”. Septiņi eņģeļi, kas tur bija attēloti, atnesa atpakaļ un...atnesa jums Dieva Vārdu caur iedvesmu. Tas stāsta jums par to stundu, kurai jūs tuvojaties un kurā jūs dzīvojat. Garīgais prāts to uzreiz uztvers, saprotiet, un sapratīs. Tā ir iziešana! Vienā no šīm dienām mēs aiziesim. Pateicība Dievam. Atcerieties.

Un es beigšu, vēl tikai brītiņu. Man ir desmit minūtes.

269 Ievērojiet to uguns stabu, kas viņus izsauca, aizveda viņus uz apsolīto zemi caur pravieša svaidījumu. Uguns stabs, uz kuru viņi varēja paskatīties, veda viņus uz apsolīto zemi caur pravieša svaidījumu. Bet viņi pastāvīgi viņu atraidīja. Vai pareizi? Protams.

270 Lūk, es zinu, ka mums ir paredzēta kristīšanas kalpošana. Man šeit ir vēl kādas sešas lapas, man šķiet, taču es tūlīt apstāšos, vēl tikai brītiņu.

271 Pavērojiet to. Mēs atrodamies izsaukšanā. “Izej no Bābeles, Mana tauta,” sacīja tā eņģeļa balss. No kurienes? No sajukuma. Vai taisnība ir metodistiem? Vai baptistiem? Vai katoļiem? “Izejiet no tā!” Taisnība ir Dievam. Kā tu zini? “Lai ikviena cilvēka vārdi ir meli, bet Mani ir pareizi.” Izejiet no tā! Ko jūs zināt? To pašu uguns stabu, to pašu Gara svaidījumu, kas ved uz apsolīto zemi.

272 Ievērojiet, tas veda viņus, izveda viņus, aizveda viņus uz apsolīto zemi, Israēlu, tautu.

273 Un tas pats Dievs, tas pats uguns stabs! Tas tikai... “Viņi saka, ka tas fotoaparāts...” Kad jūs lasāt to, ko uzrakstīja Džordžs J. Leisijs... Lūk, ne es. Izlasiet, kā Džordžs J. Leisijs pārbaudīja to fotogrāfiju (FIB pirkstu nospiedumu un dokumentu daļas priekšnieks), lūk, kāds bija viņa atzinums: “Daži saka, ka tā bija dubultā ekspozīcija.” Desmitiem tūkstoši cilvēku ir redzējuši to ar savām acīm. Mēs stāvējām šeit un skatījāmies uz to; jūs skatījāties uz to. Tā tas ir. “Viņi saka, ka tas bija optiskais māns.” Bet ko pateica misters Leisijs? “Šī fotoaparāta mehāniskā acs nenofotografēs psiholoģiju.” Hm-hm. Tur nebija nekāda optiskā māna. Tur bija tas, tas pats uguns stabs.

Vēl viņi saka: “Ak, nu, tā bija ilūzija.”

Nu, visi fotoaparāti, simtiem jūdzes no Toskānas!

274 Sešus mēnešus pirms tas notika, jums tika pateikts caur Svēto Garu, ka es došos uz turieni, lai iegūtu to vēsti. Jo tā piramīda bija aprakstīta no ārpuses, kā tas brālis redzēja sapnī, un es to izskaidroju jums. Tas ir pilnīgs skaidrojums. Un tā, visi taisnošanas, svēttapšanas, Svētā Gara kristības noslēpumi ir izskaidroti. Lūk, savācot tos visus pazaudētos galus, to, kas bija apslēpts septiņos zīmogos, nevis septiņas draudzēs... Tos noslēpumus atklāja tie septiņi zīmogi. Un pēc tam

Viņš atvēra to lietu tur augšpusē, un tur atradās klints baltā krāsā, bet uz tās nebija uzrakstīts nekas – tas bija noslēpums.

275 Devos uz Toskānu, izstāstīju to, pirms tas notika. Es stāvēju uz ziemeļiem no Toskānas, šeit atrodas liecinieki, kad notika tas sprādziens, kurš teju vai noslaucīja kalnus. Un tajā pašā laikā tur augstu gaisā karājās gaismas aplis. Kad zinātnieki tagad to nofotografēja... Divdesmit sešu jūdžu augstumā, piecas reizes augstāk nekā migla vai vēl kaut kas. Un viņi pat nevar saprast, no kurienes tas uzradās.

276 “Vakara laikā atspīdēs gaisma, un ceļu uz godību redzēsi tu,” ja tu esi izredzēts. Ja tā Sēkla nokritīs uz sausas augsnes vai uz klints, tad nekas nenotiks; cieta, akmeņaina sirds, kas grib būt vienaldzīga. Taču, ja Tā nokritīs mīkstā, auglīgā ticības augsnē, tā atnesīs kristieti, kurš nes Gara augļus.

277 Paskatieties, kā Dievs to izdarīja. Tagad Viņam ir tas pats uguns stabs. Tas ir apstiprināts. Kāds sacīja: “Kāpēc tu neej un neizstāsti par to tiem zinātniekiem?”

278 Vai jūs domājat, ka viņi tam noticētu? “Nemetiet savas pārles cūku priekšā.” Jēzus pateica to nedarīt. Man nav vadības to darīt, kaut arī es dzīvoju tajā pašā pilsētā, kur viņi uz to aicināja. Es biju nodomājis, ka es iešu, taču Svētais Gars pateica: “Neej. Tas nav viņiem. Atgriezies un izstāsti to dievnamā.” Labi.

279 Un tā notiks... “Ja tas, ko viņi sacīs, notiks, tad atcerieties, esmu runājis Es,” saka Tas Kungs, saprotiet, “pirms tas notiek.” Tur nu tas notiek. Ieklausieties Bībelē, Dieva Balss sauc uz jums šajā dienā.

280 Un tā, es gribu, lai jūs ievērojat, ka tas pats uguns stabs atkal ved cilvēkus uz apsolīto Zemi, uz Tūkstošgadu Valstību. Kā mēs uzzinājam zem šī sestā zīmoga iedvesmas, tas nekad agrāk nebija mācīts, ka zemei ir jātiek attīrītai Tūkstošgadu Valstībai. Uguns stabs ved viņus uz Tūkstošgadu Valstību.

281 Un paskatieties, tas uguns stabs, kas izveda Israēlu no verdzības tajā iziešanā, uguns stabs, Dieva vadīts... Dievs bija tas uguns, un uguns stabs svaidīja tikai pravieti. Tam uguns stabam bija jāstāv kā debesu lieciniekam, ka Mozus bija izsaukts.

282 Vai atceraties Dātanu un pārējos, kas sacīja: “Nu, mums būtu jāizveido organizācija. Mozu, tu uzņemies pārāk daudz. Vai tu mēģini pateikt, ka tu esi vienīgais svētais mūsu vidū? Visa Tā Kunga sanāksme ir svēta. Kā tu vari ko tādu uzņemties?”

283 Tad Mozus krita ar seju uz zemes un sāka raudāt. Dievs pateica: “Atdalies no viņa, Es vienkārši atvērsu zemi un viņu aprīšu.” Līdzība. Kā varēja... Mozus pateica viņiem, ka viņš sacīja viņiem to, ko bija pateicis Dievs; Dievs apstiprināja, ka tā ir patiesība.

284 Pat Mirjama, būdama praviete, un Ārons smējās par Mozu, jo tas bija apprecējis etiopiešu meiteni, izsmēja viņu. Un Dievs sadusmojās, jo tika runāts pret Viņa kalpu. Ko Viņš izdarīja? Viņš izsauca viņus ārā pie telts vārtiem, un Mirjama...kaut arī viņa bija praviete, bet Mozus bija kas vairāk nekā pravietis, vairāk nekā kaut kāds pravietis. Viņš sacīja: “Vai tad jūs Dieva nebīstaties? Ja jūsu vidū ir pravietis, tad Es, Tas Kungs, runāšu uz viņu vīzijās un darīšu viņam Sevi zināmu sapņos, taču,” sacīja, “ne ar Mozu.” Sacīja: “Vai tad jūs Dieva nebīstaties?” Tai pat brīdī viņa teju vai nomira no spītālības. Jūs to zināt.

285 Vai tad Viņš nepateica: “Jānis Kristītājs... Vai jūs gājāt skatīt pravieti? Jā, vairāk nekā pravieti.” Kāpēc? Kāpēc viņš bija vairāk nekā pravietis? Viņš bija derības, šķirsta vēstnesis, kas savienoja kopā tos divus periodus.

286 Un šodien mūsu vidū šis varena Svētais Gars ir vairāk nekā pravietis. Tas ir Dievs, izpausts mūsu vidū ar Savu Vārdu, lai to pierādītu. Dara vairāk nekā kāds pravietis, tūkstoš reižu vairāk, nekā dara pravieši.

287 Ēlija, viens no lielākajiem tā perioda praviešiem, izdarīja tikai četras pārdabiskas lietas visā

savas dzīves laikā, astoņdesmit ar kaut ko gadus. Bet Elīsa ar divkāršo devu izdarīja astoņas.

288 Taču mēs redzam tūkstošu tūkstošus paši ar savām acīm, skatāmies uz Tā Kunga eņģeli uguns stabā. Zinātniski pētījumi ir darījuši to zināmu pasaulei, viņi zina, ka tas viņus nosodīs. Ko izdarīja tas Jērs, Tā Kunga eņģelis, kas bija Kristus? Vai jūs ticat tam?

289 Jāņa Evaņģēlija 6. nodaļā viņi visi dzēra to ūdeni un priecājās, un līksmojās. Viņš pateica: “Es esmu Dzīvības Maize, kas nonāk no Dieva no debesīm. Es esmu tā Klints, kas bija tuksnesī.”

290 Viņi sacīja: “Tagad mēs zinām, ka Tu esi traks. Tu esi traks, uz Tevis ir ļaunais gars. Tu esi prātā jucis cilvēks ar ļauno garu.” Ziniet, uz cilvēkiem ir tāds gars, reizēm viņi kļūst ļoti reliģiski aktīvi. Viņi sacīja: “Tu...Tu esi velns, un tev ir ļaunais gars. Tu esi samarietis, un uz Tevis ir ļaunais gars.” Sacīja: “Nu, Tev taču nav vairāk par piecdesmit gadiem, bet Tu saki, ka esi redzējis Ābrahāmu.”

291 Es redzu, kā Viņš atkāpjas pāris pakāpienus atpakaļ, saka: “ES ESMU, KAS ES ESMU. Pirms bija Ābrahāms, ES ESMU.” Tas bija degošais uguns, tas uguns stabs krūmā.

292 Kad Viņš nomira un trešajā dienā augšāmcēlās un Sauls satikās ar Viņu uz ceļa, Viņš atkal bija atgriezies tajā uguns stabā. Sacīja: “Es atnācu no Dieva, un Es eju pie Dieva.”

293 Kad Pēteris bija cietumā, tur ienāca tas uguns stabs, atvēra durvis un izveda viņu ārā. Pareizi.

Uz kuriem viņus veda tas uguns stabs?

294 Lūk, atcerieties, Mozus nebija uguns stabs. Viņš bija tas svaidītais līderis zem tā uguns staba, bet uguns stabs tikai apstiprināja viņa vēstījumu ar brīnumiem un zīmēm.

295 Un tas uguns stabs veda viņus uz zemi, kuru Dievs bija viņiem apsolījis, kur Viņš pats grasījās reiz kļūt par miesu viņu vidū. Vai pareizi? Ko viņi izdarīja? Kurnēja un bija neapmierināti, un visu ko tādu, parādot, ka tas notika zem parasta jēra asinīm.

296 Taču šajā reizē (slava Dievam!) tas stabs, kuru mēs redzam mūsu vidū, šis uguns stabs ievēdīs mūs Tūkstošgadu Valstībā, kur Viņš atgriezīsies pie Savas tautas tajā varenajā Tūkstošgadu valdījumā pēc šīs iziešanas, kur mēs mūžīgi dzīvosim kopā ar Viņu. Viņam vienmēr ir Tēva Vārds, vienmēr pierāda, ka Tas ir pareizs.

297 Mēs esam iziešanā. Un pēc brītiņa mēs dosimies prom un izslēgsim lentes. Ak, mani draugi, mani brāļi un klātesošie, un tie, kas klausās šīs lentas, atļaujiet man kā jūsu brālim un Dieva valstības pilsonim... Izejiet šajā iziešanā! Jo visi, kas paliks, saņems zvēra zīmi. Izejiet no Bābeles! Izejiet no šī sajukuma! Izejiet no šīm sistēmām un kalpojiet dzīvajam Dievam. Lai tas varenais derības eņģelis...

298 “Jēzus Kristus, būdams Dieva attēls, neuzskatīja par laupījumu līdzināties Dievam.” Un tā, Viņš ir uguns stabs tajā pašā veidolā, kādā Viņš bija toreiz, īstenodams to pirmo iziešanu, īstenodams otro iziešanu, un, lūk, Viņš ir šeit ar trešo iziešanu.

299 Ko Viņš izdarīja pirmajā iziešanā? Viņš izveda viņus no fiziskās zemes uz fizisko zemi.

300 Otrā iziešana – Viņš izveda viņus no tā garīgā stāvokļa uz garīgo kristību ar Svēto Garu.

301 Tagad Viņš ved viņus no garīgās Svētā Gara kristības atpakaļ uz to Mūžīgo Tūkstošgadu Valstību un uz to vareno nākamību. Tas pats uguns stabs caur to pašu svaidīto sistēmu, tas pats Dievs, kas dara tās pašas lietas! Un tas pats Vārds, kas izziņoja pirmo, izziņoja otro. Tas pats Vārds, kas izziņoja otro, izziņoja trešo, un nu mēs redzam to mūsu vidū.

302 Izejiet! Ak, izejiet no tā haosa! Atnāciet pie dzīvā Dieva! Atnāciet pie Vārda! “Un Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū.” Un tagad Viņš ir mūsu miesā, mājodams mūsu vidū. Izejiet un kalpojiet dzīvajam Dievam.

303 Kamēr mēs nolieksim mūsu galvas...[Kāds brālis runā mēlēs, cits brālis iztulko–Tulk.]

304 Ar noliektām galvām, no savas dvēseles dziļumiem, no visa, kas ir jūsos, dziļumiem, vai jūs gribat atcerēties... Vai jūs esat gatavi izbeigt visas šīs pasaules lietas un dzīvot Dievam? Lūk, ja jūs nedarāt to pilnīgi apzināti, tad nedariet to. Taču, ja jūs patiešām apzināties to no visas sirds, ka jūs tagad esat pārliecināti...kā Savas kalpošanas beigās sacīja Jēzus: “Vai tagad jūs ticat?” Vai jūs esat pārliecināti, ka visas šīs lietas ir pareizas, Dieva apstiprinātas un ka mēs esam pēdējā laikā, un tagad jūs patiešām gribat atnākt pie Kristus? Ieiet šajā izešanā, kas izsauc no vienaldzības, konfesionālisma, šīs pasaules idejām un lietām, un jūs gribat pilnībā atdoties Viņam, un iziet šajā izešanā uz to svētīto apsolīto Zemi? Tad paceliet, lūdzu, savu roku, kamēr mēs lūgsimies. Vai jūs patiešām esat pārliecināti, ka jūs gribat iziet? Ikviens?

305 Debesu Tēvs, tie, kuriem ir paceltas rokas, lai viņi tagad iziet, Kungs. Lai Svētais Gars, balstoties uz Vārda apsolījumu, lai Svētais Gars ienāk viņu sirdīs. No šiem sanākušajiem šeit pacēlās, man šķiet, apmēram divdesmit rokas, Tēvs, tiem, kuri ir pārliecināti un zina, ka tā ir taisnība, un viņi grib iziet.

306 Ja jau Israēla izešanas laikā no divarpus miljoniem cilvēku tikai divi aizgāja līdz tai zemei.

307 Jēzus Kristus laikā to izdarīja aptuveni simtu divdesmit.

308 Un tagad, šīs pasaules beigu dienās, Tu pateici: “Šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, un tikai nedaudzi to atradīs; bet plats ir ceļš, kas ved uz pazušānu, un daudzi ies pa to.” Šie Vārdi neizdīs, tie ir Tavi.

309 Tagad es lūdzu par viņiem, Kungs. Es lūdzu, lai šajā stundā Tu caur Savu Svēto Garu veic viņu siržu apgraizīšanu. Aizvāc prom visas šīs pasaules lietas. Apgraizi viņu ausis, lai viņi varētu skaidri dzirdēt Dieva balsi, kas aicina caur Viņa Vārdu un caur šī laika Gaismu. Un dāvā, Kungs, lai viņu acis atveras, lai viņi ieraudzītu Dieva godību šajā pēdējā, noslēdzošajā stundā. Tu sacīji: “Visi, kurus Man ir devis Tēvs, atnāks, un Es augšāmcelšu viņus pēdējā dienā.”

310 Kungs, varbūt šeit ir daudz tādu, kuri vēl nesaprot. Es lūdzu, lai Tu darbojies ar viņiem un dāvā viņiem vēl kādu iespēju, Kungs, lai viņi varētu saprast, lai viņi dzirdētu, kā Tu runā caur Savu Vārdu, pierādīdams Sevi; un tad runā uz mums pārdabiskā balsī, un tad to iztulko; lai cilvēki redzētu, ka Tavi varenie darbi pierāda, ka tā ir patiesība saskaņā ar Bībeli. Es lūdzu, Dievs, lai tagad Tu piedod mums mūsu grēkus.

311 Un, kad es paļaujos uz šo Vārdu, Dievs, es atceros, ka tikai pirms nedēļas es uzgūlos mirušam cilvēkam, kurš gulēja šeit uz grīdas. Es redzēju, kā varena Svētais Gars atveda viņu atpakaļ dzīvē. Viņa acis bija dziļi aizgriezušās, gulēja miris, un tikai ar dažiem vārdiem piesaukdams Tavu Vārdu, es ieraudzīju viņu dzīvu. Un, lūk, šodien viņš ir šeit, dzīvs. Kungs, Tu esi tas pats Dievs, kurš, kad Pāvils uzgūlās tam zēnam, kurš tik ilgi bija klausījies, kā viņš sludināja...uz tā cilvēka, kas izkrita pa logu. Tu esi tas pats Dievs, kurš var atjaunot dzīvību. Mēs pateicamies Tev, Tēvs. Lai... Varbūt neticīgais neticēs, taču mēs ticam, Kungs. Tu esi pierādījis mums Sevi.

312 Tagad, lai manas sirds domas, mana prāta domas, mans spēks un viss saplūst ar šo Vārdu. Un lai Vārds un es, Kungs, kopā ar ļaudīm, maršējam uz Dieva Valstību. Dāvā to, Kungs. Piedod mūsu grēku, dziedini mūsu slimības. Un padari mūs par Tavas Valstības padotajiem.

313 Un tagad, kad nāk šie cilvēki, Kungs, un baseins ir atvērts, ūdens ir gatavs, un pēc dažām minūtēm sāksies kristības, mēs atceramies, ka tad, kad tika sludināts tas pats Evaņģēlijs, Bībele saka: “Visi, kas noticēja, tika kristīti.”

314 Lūk, šeit stāv lakatiņi, Kungs, kurus es svētu Jēzus Kristus Vārdā slimnieku dziedīšanai. Tad, kad...

315 Mūsu dievkalpojumi ir gari, ieilguši, jo laiks ir vēls. Mums ir jāieliek Vārds, kamēr vēl ir augsne, kur to ielikt, jo tuvojas auksta ziema. Mēs redzam, ka lapas nokrīt, un mēs zinām, ka ziema ir tuvu. Mums ir jāsarūšina virsma un jāapglabā sēkla. Tāpēc es lūdzu, Debesu Tēvs, lai Tu runā uz katru sirdi.

316 Un Bībelē ir teikts: “Visi, kas noticēja, tika kristīti.” Un, Kungs, ja ir...šeit ir daudzi, kas ir noticējuši, bet vēl nav kristīti Tava iemīļotā Bērna Jēzus Vārdā; lai viņi atnāk šajā rītā, maigi un pazemīgi, un atzīdamies savā grēkā, un mirstot šīs pasaules lietām, lai tiktu apbedīti, lai ietēptos Jēzus Kristus Vārdā, lai turpmāk ar Svētā Gara palīdzību dzīvotu dievbijīgi. Mēs tagad uzticam viņus Tev, Kungs, šim mērķim, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

317 Tagad mēs nododam kalpošanu brālim Nevilam, ja viņam ir kaut kas sakāms, gatavojoties kristīšanai.

318 Un šovakar septiņos trīsdesmit, ja Tas Kungs gribēs, es gribu ierakstīt vēl vienu vēstījumu. Lai Dievs svētī jūs līdz tam laikam.

Trešā iziešana

(The Third Exodus)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 30. jūnija rītā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0630M ilgst 2 stundas 17 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.